

Η ελευθερία αρχίζει από...

A

Έντυπο δρόμου

Διαδίδεται
χωρίς αντίτιμο

ΜΑΪΟΣ 2013

ΤΕΥΧΟΣ 05

Βία & Αντιβία

Ιεραρχική
εξουσία
μία σχέση
προσταγής-υποταγής

Ζαπατίστας
Μερικές σκέψεις
για το κίνημα
των Ζαπατίστας

“Εγέρθητου”
Όταν οι φασίστες
στέκονται σούζα
στα αφεντικά

Αρχαία Ελλάδα

πρώιμες αναρχικές
αντιλήψεις

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
POLICE

{ Εν είδει Editorial }

Στα χέρια σου κρατάς το 5ο τεύχος, ενώ εμείς κλείνουμε ένα χρόνο παρουσίας στις γειτονίες μας. Το τέλος του χειμώνα και η έναρξη της άνοιξης μας έφερε μπροστά στην ζοφερή πραγματικότητα που θέλουν να μας πλασάρουν οι θιασώτες της “προόδου” και της “ανάπτυξης”. Πασχίζοντας να σταθεροποιήσουν τον πυλώνα της οικονομίας τους -τις τράπεζες- επιτίθενται με ένα πολλές φορές συγκεχυμένο αλλά κατά βάση προανατολισμένο τρόπο, σε όλη την κοινωνία. Είδαμε να κλείνουν ή να υποχωρούν αγώνες (αγρότες, ναυτεργάτες) και ταυτόχρονα αλλά μέτωπα να ανοίγουν (Κύπρος, κατειληγμένοι χώροι, φυλακές, δομές αντιπληροφόρησης). Βέβαια τίποτα δεν κλείνει τελεσίδικα γιατί όλα είναι τμήματα του ίδιου μετώπου-πεδίου αγώνα.

Η αλληλεπίδραση καπιταλιστικού κέντρου και περιφέρειας, διαπλανητικά αλλά ιδιαίτερα στην ΕΕ που ζούμε, δημιούργησε την κοκκινη γραμμή: δηλαδή την μορφή και το ρολόι της εργασίας στην νέα καπιταλιστική ανάπτυξη (Κίνα, Μανωλαδα, Ν. Αφρική κτλ). Με στόχο την επανατοποθέτηση του καπιταλιστικού μοντέλου στην βάση νέων μορφών κυριαρχίας, όλα τα μέτωπα είναι ανοιχτά και οι κατεύθυνσεις τους θα καθοριστούν από την κινητικότητα των αντιπάλων. Στο εσωτερικό η προπαγάνδα του κράτους χρησιμοποιεί υποσχέσεις και εκβιασμούς, διλήμματα και “χρυσόφορες λύσεις”, νέα σκλαβοπάζαρα , ξεπούλημα δημοσίας περιούσιας, φοροεπιδρομες προγράμματα εθελοντικής εργασίας και απασχόλησης τύπου ΜΚΟ και stage ΟΑΕΔ. Αντιθετα μπορούν να ενισχυθούν, δομες ανταγωνιστικές ως προς το κυριαρχο οικονομικο μοντελο (Βιομετ, ανταλλακτικα δικτια, κολλεκτιβες ,οπερατιβες). Αυτά είναι τα δυο άκρα, με το ένα άκρο(αυτό των καπιταλιστών) συνεπικουρούμενο από τους κατά χώρες εμφανιζόμενους φασιστές και συνεργάτες κάθε είδους. Οι οποιοι εμφανίζονται είτε ως είτε ως αγνοί πολίτες και αμόλυπτοι σωτήρες, είτε ως δήθεν αντισυστημική αντίδραση. Σκοπός τους η απορρόφηση μέρους της πραγματικής αντίδρασης της κοινωνίας και μια εξίσωση της αντιβίας άσων θέλουν να αποτινάξουν από πάνω τους την εξουσία ενός -απο πάντα- εξουσιαστικού πολιτικού συστήματος, με την τύφλη φασιστική βία που σκοπό έχει (και φαίνεται να το πετυχαίνει) όχι μόνο την διατήρηση αυτού του συστήματος αλλά και την νομιμοποίηση ενός ακόμα πιο αυταρχικού και κατασταλτικού μοντέλου. Και στην γωνιά της ιστορίας βλέπουμε τον κόσμο του αγώνα, τους αντιστεκομενους που πρεπει να δώσει διέξοδο και απαντήσεις. Να βγούμε στην πρώτη γραμμή και να μην δειλιάσουμε, ως μην πλανηθούμε απ την επίπλαστη ευμάρεια που υπόσχονται ότι θα έρθει, μην πέσουμε στην παγίδα.

{ Εκδηλώσεις που έγιναν }

Το εντυπάκι που κρατάς στα χέρια σου δεν είναι προϊόν.

Δεν πωλείται, δεν έχει τιμή. Είναι αποτέλεσμα συλλογικής δουλειάς, από την ελευθεριακή ομάδα σκέψης “Negorojo”. Κάθε χρηματική ή υλική συνεισφορά είναι καλοδεχούμενη, στα πλαίσια της αλληλεγγύης ώστε να είναι δυνατή η συνέχιση του εγχειρήματος.

Η ομάδα μας συναντιέται στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Pasamontana (Δημητρακοπούλου 23) κάθε Παρασκευή στις 7μμ. Όλοι μαζί συζητάμε και φτιάχνουμε τον κόσμο που ονειρευόμαστε. Μακριά από κάθε εξουσία, εμπορικούς καταναγκασμούς, μακριά από θεσμούς, ηγέτες και αυθεντίες. Εναντια σε κάθε ρατσισμό και φασισμό.

Σε αυτόν τον σύνδεσμο μπορείς να μας βρεις και στο διαδίκτυο.
<http://elftheriakiskepsi.blogspot.com>
 email: elfskepsi@hotmail.com

ΟΜΑΔΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΣΚΕΨΗΣ N E G R O R O J O

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Μια ομάδα ανθρώπων από τη Νίκαια, τον Κορυδαλλό και τις γύρω περιοχές κινούμενοι από την ανάγκη της διάδοσης των ελευθεριακών/αναρχικών ιδεών αποφάσισαν να δημιουργήσουν μια ανοιχτή ελευθεριακή/αναρχική ομάδα. Να προβληματιστούν και να συζητήσουν επάνω στα ζητήματα της ελευθεριακής/αναρχικής θεώρησης και την εφαρμογή της στο σήμερα. Είναι επιτακτικό η ιδεολογική θωράκιση ,η πολιτική βάση στην σκέψη να γίνει εργαλείο για την αντίσταση.

Ο κάθε άνθρωπος αξίζει και δικαιούται την ελευθερία, την ευτυχία και την αξιοπρέπεια. Τα ελευθεριακά προτάγματα λοιπόν έρχονται να καλύψουν αυτές μας τις επιθυμίες. Να γίνουν η αρχή για την πραγματοποίηση τους. Μέσα από τη συνδιαμόρφωση, την ισότητα, χωρίς ηγέτες και αρχηγούς μακριά από φασιστικές ρατσιστικές και εξουσιαστικές πρακτικές ,προβάλουμε τα θέλω μας. Δημιουργούμε μαζί την κοινωνία που ονειρευόμαστε. Μέσα από την αυτοοργάνωση των αγώνων, μέσα από την αυτοδιαχείριση, τις ανοιχτές συζητήσεις και εκδηλώσεις, θέτουμε τα ζητήματα που μας απασχολούν και ψάχνουμε να βρούμε τις λύσεις. Σε καιρούς κρίσης, κοινωνικής απομόνωσης και ιδιοτέλειας προβάλουμε την ατομική χειραφέτηση και την συλλογική της ολοκλήρωση . Επιζητούμε τη δράση ,τη σύγκρουση με κάθε εξουσιαστή, το γκρέμισμα κάθε εμποδίου προς την ελευθερία. Μελετώντας λοιπόν, το παρελθόν και πειραματιζόμενοι στο σήμερα, προετοιμάζουμε το Αύριο. Ένα Αύριο ΕΛΕΥΘΕΡΟ!

Αναζητούμε τους δρόμους εκείνους που θα μας φέρουν πιο κοντά σε μια καθημερινή και συνεχή επανάσταση ,σε μια κοινωνία αλληλέγγυα, δίκαιη, χωρίς εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους , χωρίς διακρίσεις.

Μέσα από το έντυπο μας “Η ελευθερία αρχίζει από Α”, πραγμάτωνουμε και επικοινωνούμε τις σκέψεις μας. Μοιραζόμαστε ένα κομμάτι του εαυτού μας. Βάζουμε στο άψυχο χαρτί ,λόγια ,εικόνες και γνώση. Πέρα από εμπορικούς και life-style καταναγκασμούς αγκαλιάζουμε την χαρά της δημιουργίας, χωρίς αντίτιμο και το μοιράζουμε χέρι-χέρι στους δρόμους των γειτονιών μας, βάζοντας ένα ακόμα αγκάθι αντυπληροφόρησης στο κορμί της μητρόπολης.

Η αποδόμηση του κυρίαρχου λόγου των ΜΜΕ και της άρχουσας τάξης είναι ζωτικό στοιχείο της δράσης μας. Είναι το εφιαλτήριο για την αμφισβήτηση του παρόντος συστήματος και την οικοδόμηση ενός άλλου κόσμου. Πιστεύουμε ότι οι ακηδεμόνευτοι αγώνες μπορούν να οδηγήσουν στην αταξική κοινωνία. Απαλλαγμένοι από την υποταγή στους εργατοπατέρες ,συνδικαλιστές, καθοδηγητές στηρίζουμε κάθε λογής δράση που συμφωνούμε με το λόγο μας και την φυσική μας παρουσία.

Η άποψη της ΟΕΣ “Negrorojo” εκφράζεται στο editorial του εντύπου, και των κειμένων που η ίδια υπογράφει στο έντυπο αυτό και στο blog στο διαδίκτυο. Τα κείμενα με ατομική υπογραφή εκφράζουν την άποψη του συντάκτη τους, αλλά έχουν την έγκριση της συνέλευσης. Η αναπαραγωγή των κειμένων είναι ελεύθερη, με θερμή παράκληση να αναφέρεται η πηγή τους.

Βία και Αντιβία

Στο παρακάτω κείμενο θα ασχοληθούμε με το ζήτημα της βίας και της αντιβίας. Την βία του κράτους-έθνους και την αντίσταση (αντιβία) των από κάτω.

Το ζήτημα της βίας στην κοινωνία έχει πολλές εκφάνσεις. Με μια ολιγόλεπτη ανασκόπηση σε ακούσματα και βιώματα θα μπορούσαμε να δούμε κάποιες από τις μορφές που παρουσιάζει, όπως την βία των εγκλημάτων (ληστείες, δολοφονίες, ξυλοδαρμούς), την βία στα γήπεδα (επεισόδια, δολοφονικά ραντεβού οπαδών κτλ), την βία των πολέμων (κτηνωδίες κατοχικών στρατών, γενοκτονίες, εμφυλίου), την βία και τους βασανισμούς σε φύλακες (από τους ανθρωποφύλακες ή μεταξύ κρατούμενων) καθώς και πολλές άλλες εκφάνσεις.

Εδώ θα πρέπει να κάνουμε μια στάση και να αναλύσουμε αυτά τα φαινόμενα.

Η ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Καταρχήν, όλα τα παραπάνω αποτελούν γεννήματα του κράτους-έθνους και των πολιτικών που αυτά ασκούν. Είτε στο εσωτερικό τους, είτε σε σχέση με το εξωτερικό τους περιβάλλον. Τα κράτη-έθνη γεννήθηκαν μέσα από βίαια γεγονότα. Εξεγέρσεις, επαναστάσεις, πολέμους (εθνικούς, εμφυλίου, επεκτατικούς). Ο ανταγωνισμός των κυρίαρχων ώθησε ολόκληρους λαούς να μπουν στην κρεατομηχανή των πολέμων και να φτάσουν στην αλληλοεξόντωση και την γενοκτονία. Το δηλητήριο του κέρδους και της εξουσίας γέννησε μηχανές και όπλα καταστροφής. Οι λαοί βρέθηκαν στο μέσο μιας διαμάχης, στημένης υπό την προστασία των αφεντικών-ηγετών, διαλέγοντας μέρος. Πολέμησαν και πέθαναν για γη και εξουσία, πόρους και συμφέροντα. Αυτό που τελικά τους απέμεινε? θάνατος, αναπηρίες, πείνα, εξαθλίωση και υποταγή.

Ακόμα και σε περιόδους ειρήνης τα κράτη –έθνη συνέχισαν να εξοπλίζονται, να έχουν στρατεύματα, όπλα και ισχύ. Ισχύ που δεν δίστασαν να στρέψουν και στον εσωτερικό εχθρό, εχθρό που εκείνοι κάθε φορά εκ νέου, και πάντα αναλόγως των συμφερόντων τους, "ανακάλυπταν". Οι λαοί βρέθηκαν να υπηρετούν ξανά σε στρατούς και σώματα "ασφαλείας". Να εξουσιάζουν και να εξουσιάζονται, με ή χωρίς την θέληση τους. Παιδιά με όπλα στα χεριά στην Αφρική, γυναίκες και άντρες σε εξορίες και φυλακές, με την ταμπέλα του αντιφρονούντα και του αντικαθεστωτικού.

Βιασμοί σωμάτων και ψυχών στο βωμό της εξουσίας. Στο εσωτερικό των κρατών οι κυβερνώντες, μαζί με την άρχουσα τάξη, πάλευαν να κρατήσουν τα κεκτημένα τους. Με κάθε μέσο. Μέσα στον καπιταλισμό δημιούργησαν κέντρα εξουσίας και συσσώρευσης πλούτου (τράπεζες, χρηματιστήρια). Σε ένα κόσμο των ολίγων, σε ένα κόσμο των ευκαιριών των δυνατών γεννήθηκε η φτώχεια, η ανέργια, η πείνα. Δημιούργησαν συγκρούσεις και

ανταγωνισμούς μέσα στις κοινωνικές τάξεις, που οι ίδιοι με τις τακτικές τους νωρίτερα κατάφεραν να διαπλάσουν. Δημιούργησαν και τα εργαλεία εκείνα που θα ωθούσαν τον λαό στον κανιβαλισμό. Αυτοί όρισαν το καλό και το κακό, τον κλεφτή και τον εγκληματία, το δίκαιο και το άδικο. Αυτοί δημιούργησαν την εγκληματικότητα και την παρανομία.. Το ίδιο το κράτος όπλισε το χέρι του παραβατικού. Και είχε την λύση. Φυλακή και απομόνωση. Βασανισμοί των αντιφρονούντων, εξαθλίωση των μαζών μέσα σε ένα σύστημα μισθωτής δουλείας και εκμετάλλευσης.

Όργανα στήριξης των εξουσιαστών τα ΜΜΕ. Με την προπαγάνδα και τις αναλύσεις τους πάνω στο κάθε τι, κατέστησαν εαυτούς εργαλείο επιβολής συνείδησης και γνώμης. Πρωταρχικό όμως εργαλείο ήταν, και παραμένει στις μέρες μας, το σχολείο και το εκπαιδευτικό σύστημα γενικότερα, που τρέφει τον λαό με εθνικά ιδεώδη βγαλμένα από μια παραποιημένη ιστορία των "ισχυρών", αλλά και γεγονότα αναλυμένα κατά το εκάστοτε δοκούν του καθεστώτος. Ο λαός έρμαιο προπαγάνδας χρόνων μέσα από το σχολείο, την τηλεόραση και γενικά τα ΜΜΕ, θα στρέψει την οργή του επί δικαίων και άδικων. Θα ψάξει τον πιο αδύναμο, τις πιο πολλές φορές τον μετανάστη, ή την άλλη κοινωνική τάξη που ακόμα έχει χρήματα και πρόνοια, ενώ αυτός δεν έχει. Ο κανιβαλισμός σε όλο του το μεγαλείο. Τα αφεντικά από πάνω θα εκθρέψουν βίαια γεγονότα ή βίαιες ομάδες που θα έχουν το ρόλο του καθοδηγητή και του ηγέτη των αγανακτισμένων πολιτών (βλέπε χ.α. , Έλληνες πολιτοφύλακες, επιτροπές κάτοικων κτλ), θα του δώσουν τη λύση των εκλογών, θα υποσχεθούν κάποια επιδόματα, κάποια αύξηση ή ένα διφορούμενο καλύτερο μέλλον. Τα στόματα θα κλείσουν και ...πάλι από την αρχή...

Ο προλετάριος σήμερα είναι αντιμέτωπος άλλη μια φορά με τον πραγματικό εχθρό, τον καπιταλισμό. Έπρεπε, ως από επιβολή, να διαλέξει μια υποταγμένη ήσυχη ζωή, με το κεφάλι σκυμμένο. Το κράτος του πρόσφερε με το αζημίωτο βεβαία πάντα, υγεία παιδεία και ρεύμα νερό κτλ. Τώρα όμως τα παίρνει πίσω, στην ουσία, αφού άμα δεν έχεις χρήματα ακόμα και τα βασικά είναι πολυτέλεια. Η συσσωρευμένη αγανάκτηση και το μισός των από κάτω έπρεπε κάπου να ξεσπάσει. Αν εδώ βάλουμε ένα ακόμα δεδομένο, δηλαδή την δυσκολία του λαού να αναλύσει και να κατανοήσει τον εχθρό και την ιστορική συγκυρία, έχουμε ένα εκρηκτικό κοκτέιλ που ψάχνει να βρει που θα ανατιναχτεί. Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να παραθέσω ένα κομμάτι από κείμενο του Αυτόνομου Σχήματος Φυσικού (personanongrata), που νομίζω ότι περικλείει το νόημα της συστηματικής κρατικής βίας σε όλο του το "μεγαλείο"..

Όταν καλείσαι να πληρώσεις ένα χρέος που δεν δημιούργησες, όταν σου επιβάλλουν να είσαι

εσύ αυτός που θα αναστήσει την "κυρία ελληνική οικονομία" (ποια είναι άραγε η αγαπητή;) κλέβοντας κάθε ελευθερία και δικαίωμα που είχες είτε ως άτομο είτε ως κοινωνία (όχι ότι ήταν και πολλά αυτά), όταν σου πουλάνε εθνική ενότητα και συ την πληρώνεις με αίμα, αυτό λέγεται βία. Βία που ποτέ δεν ειπώθηκε ως τέτοια από τα βρομοστόματα αυτών που την ασκούν. Αυτών που τριγυρνούν από πάνελ σε πάνελ, γραβατωμένοι, χορτάτοι και καλοχτενισμένοι. Που προσπαθούν να μας πείσουν πως βία είναι κάθε προσπάθεια και κάθε κίνηση που αποσκοπεί στην ανατροπή αυτού του σάπιου δολοφονικού καθεστώτος. Γιατί η βία υπάρχει και σε στιγμές αντίστασης, αλλά υπάρχει για να αντικρούσει και να εναντιωθεί στην οικονομική, συναισθηματική, ψυχολογική και ηθική καταπίεση και βία που δεχόμαστε καθημερινά με διάφορες μορφές, σ' αυτό που ονομάζεται ομαλή λειτουργία του συστήματος. Γιατί βία είναι η επιβολή του πως θα ζήσεις, σε τι θα πιστέψεις, τι θα ονειρευτείς, αν, τότε, πώς και ποιον θα αγαπήσεις...

Βία είναι αυτό που νιώθει ο νέος, είτε ως μαθητής είτε ως φοιτητής, μέσα από την εκπαίδευση, από τους γονείς και τους καθηγητές που γκρεμίζουν τα όνειρα του, δεν τον αφήνουν να πάρει γνώση με τον τρόπο που αυτός θέλει και δεν του αφήνουν χρόνο και κυρίως διάθεση να ζήσει τις εμπειρίες που αρμόζουν στην ηλικία του και να ολοκληρωθεί συναισθηματικά.

Βία είναι τα αντικαταθλιπτικά και τα παυσίπονα που παίρνεις για ν' αντέξεις. Βία είναι η μισθωτή σκλαβιά, βία είναι η μαύρη εργασία και τα ελαστικά ωράρια, η εντατικοποίηση στο χώρο δουλειάς, η αβεβαιότητα για το μέλλον και η πλήρης οικονομική εξαθλίωση...

Βία είναι η αντικειμενοποίηση του γυναικείου σώματος και τα κυρίαρχα πρότυπα ομορφιάς που οδηγούν χιλιάδες κορίτσια στη νευρική ανορεξία και την κατάθλιψη.

Βία είναι οι καθημερινοί θάνατοι από πείνα (σύντομα και κοντά μας), οι "αυτοκτονίες" στο στρατό και έξω από το στρατό (βλέπε τρεις αυτοκτονίες λόγω οικονομικών προβλημάτων το τελευταίο μήνα στην Ελλάδα), οι εκατοντάδες δολοφονίες-μεμονωμένα περιστατικά στα σύνορα και στο αιγαίο, οι ξυλοδαρμοί και οι "τυχαίοι" θάνατοι μεταναστών στα τμήματα...

Βία είναι η άγρια καταστολή των πορειών, οι διώξεις

και οι φυλακίσεις ανθρώπων που αγωνίζονται... Βία είναι η καταστροφή του περιβάλλοντος (είτε με όρους σημερινής ανάπτυξης είτε με όρους πράσινης ανάπτυξης) στο οποίο ζούμε και της ίδιας μας της υγείας, στο βωμό του κέρδους..

Βία είναι η καπιταλιστική ηθική που προάγει τον ανταγωνισμό και την ιδιοτέλεια. Βία είναι η ιδιοκτησία, το να ανήκει 80% του πλανήτη στο 1% του πληθυσμού του, το να έχει ένας δέκα βίλες και άλλοι να μην έχουν ψωμί να βάλουν στο στόμα τους...

Βία είναι η καπιταλιστική οικονομία που αντιμετωπίζει τους ανθρώπους σαν συντελεστές παραγωγής και τους συμπεριφέρεται σαν καταναλωτές ή τηλεθεατές. Βία είναι κάθε σχέση εξουσίας και εκμετάλλευσης...

ΑΝΤΙΒΙΑ ...Η' Η ΒΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΚΑΤΩ

Στις μέρες μας ζούμε την απονοηματοδότηση των λέξεων και των διαδικασιών των από κάτω. Γνωστή πρακτική του κράτους που σαν στόχο έχει τη παραπλάνηση των μαζών από την ταξική πάλη και τον αγώνα που αποβλέπει στο σπάσιμο των δεσμών εκείνων που θέλει να επιβάλλει κάθε εξουσία. **Τι σημαίνει βία και ποια βία καταδικάζουμε; Και με τι τρόπο την καταδικάζουμε; Ασκώντας βία στους αντιστεκόμενους, βαφτίζοντας τους εχθρούς της δημοκρατίας και της νομιμότητας; Ποιος είναι αυτός που ορίζει την νομιμότητα; Ποιος είναι αυτός που αποφασίζει ότι πρέπει να χτυπήσει μια λαϊκή συνέλευση, μια διαδήλωση με τόνους χημικά;**

Νομίζω ότι η απάντηση είναι εύκολη. Το κράτος επιτίθεται με λυσσά σε οποίον σηκώνει κεφάλι εναντίον του. Ας διαβάσουμε εδώ ένα μικρό κομμάτι από ένα κείμενο του Αντώνη Αγγελή.

"Η βίαη καταδίκη της βίας

Δε νομίζω βέβαια να θεωρεί κανείς απάντηση την ίδια την τοποθέτηση-δήλωση-καταδίκη, που παρότι μπορεί να εκφράζει περισσότερους ή λιγότερους από τους πολίτες, δεν παύει να είναι εξαιρετικά αφοριστική. Κάτω από τέτοιους αφορισμούς κρύβονται και καλλιεργούνται τραγικές γενικεύσεις, που αποσπούν βίαη τη λειτουργικότητα των εννοιών, οι οποίες θα μπορούσαν να αποτελέσουν βασικά εργαλεία προσέγγισης, ανάλυσης, αναθεώρησης και ερμηνείας της κοινωνικό-πολιτικής πραγματικότητας. Η ρητορική λοιπόν, που καταδικάζει τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, είναι η ίδια βίαη και γίνεται ακόμα βιαιότερη, όταν λαμβάνει τη μορφή συνθήματος και επαναλαμβάνεται συστηματικά από τους θιασώτες του νεοφιλελεύθερου καπιταλιστικού κράτους...

...Το ζήτημα όμως δεν είναι η περισσότερο ή λιγότερο αφηρημένη ή συγκεκριμένη θεώρηση της βίας, αλλά το κατά πόσο το αφηρημένο επηρεάζει το συγκεκριμένο και επηρεάζεται απ' αυτό. Οι κυρίαρχοι ηγεμονικοί λόγοι και οι ρητορικές βρίσκονται σε μια μόνιμη αλληλόδραση με την πραγματικότητα. Κατοπρίζουν ιδεολογίες, διαρθρώνουν πεποιθήσεις, αναπαράγουν αντιλήψεις, αναπαριστούν την κοινωνική πραγματικότητα, αλλά εξίσου κατοπρίζονται από ιδεολογίες, διαρθρώνονται από πεποιθήσεις,

αναπαράγονται από αντιλήψεις και αναπαρίστανται από την πραγματικότητα. Οι λόγοι και οι ρητορικές έχουν λοιπόν τη δύναμη να σχηματίσουν και να σχηματιστούν από την κοινωνική πραγματικότητα....

.... Το τραγικότερο βέβαια είναι ότι αυτή η εξουσιαστική παραδοχή του δόγματος «καταδικάζω τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται» δεν πάει ποτέ μόνη της. Αντίθετα, συνοδεύεται πάντα από μια εξαίρεση: «μόνο το κράτος έχει δικαίωμα να ασκεί βία». Μέσα στα πλαίσια της νομιμοποιημένης αυτής κρατικής βίας δίνεται το περιθώριο στο κράτος, αξιοποιώντας την αφηρημένη βιαιότητα της αυθαιρεσίας και της αδιακρίσιας, να χαρακτηρίσει εξίσου βίαιη μια διαδήλωση, μια απεργία, μια κατάληψη και να προβεί στην άμεση καταστολή της. Κάπως έτσι οι διεκδικήσεις για βασικά δικαιώματα και για αξιοπρέπεια εμφανίζονται να είναι παράνομες.

Όχι; Αν είναι έτσι, τότε γιατί σε κάθε διαδήλωση, σε κάθε απεργιακό χώρο και κάθε κατάληψη υπάρχει αστυνομική δύναμη; Για να μη γίνουν έκτροπα; Σωστά, οι τακτικές της αστυνομίας το έχουν πιστοποιήσει αυτό πολλές φορές. Η παρουσία και μόνο της αστυνομίας αποδίδει a priori μια ταυτότητα στους διαδηλωτές, τους απεργούς, τους καταληψίες. Είναι όλοι δυνάμει ύποπτοι για διατάραξη της τάξης. Αυτή η τάξη, όμως, που προστατεύουν, παράγει κοινωνική ανισότητα, ταξικές διαφορές, ανεργία, φτώχεια, εξαθλίωση, αναξιοπρέπεια. Από τη στιγμή λοιπόν που το κράτος ως πολυδιάστατος συστημικός μηχανισμός διαμορφώνει τις προϋποθέσεις βίαιων εξάρσεων και κοινωνικών εντάσεων, καθίσταται πράγματι η εξαίρεση που υποθάλπει, καλλιεργεί, δυναμιτίζει και πυροδοτεί «τον κανόνα» της βίας.

Η επαίσχυντη ασυνειδησία, όσων υποστηρίζουν την καταδίκη κάθε βίαιης έκφρασης, οδηγεί σε μια εξίσωση της βίας, που εκ πρώτης μπορεί να μη φαίνεται τραγική, αλλά ουσιαστικά είναι και τραγική και πολύ επικίνδυνη. Στη σαθρή και υποτυπώδη σκέψη τους δεν υπάρχει δυνατότητα διάκρισης των εκκινήσεων και των σκοπών μιας βίαιης δράσης. Έτσι, το σπάσιμο μιας τράπεζας, μιας δημόσιας υπηρεσίας, ενός μεγάλου εμπορικού καταστήματος, η συμπλοκή με τις δυνάμεις καταστολής, κτλ, είναι γι' αυτούς μια ενστικτώδης έκφραση οργής για το τίποτα. Αυτή η τυφλότητά τους, που εκκινεί από τη θεσμολόγνα συστημική χώνεψή τους, δεν τους επιτρέπει να δουν πως αυτά τα σύμβολα παράγουν και αναπαριστούν στο χώρο μια καλά εγγεγραμμένη συστημική βία, η οποία γεννά τις προϋποθέσεις για την αντιβία των εξεγερμένων. Κατά συνέπεια, με αυτή την άθλια συλλογιστική καταλήγουν να εξισώνουν, να ταυτίζουν τη δυναμική-βίαιη διεκδίκηση της αξιοπρέπειας με την αναξιοπρέπεια της ρατσιστικής-φασιστικής βίας. Με αυτόν τον τρόπο όμως, αποδίδουν την αίγλη της επαναστατικότητας σε φασιστικές πρακτικές και ενισχύουν πεποιθήσεις περί εθνικής απελευθέρωσης και άλλες εθνικιστικές αθλιότητες."

Προσπαθώντας λοιπόν να ανιχνεύσουμε τα αίτια της βίας καταλήγουμε εύλογα στο ξεκίνημα τις σκέψης μας, ότι το κράτος γεννά την βία και είναι φυσικό και επόμενο να υπάρχει αντίδραση και βίαια γεγονότα αντίστασης εναντίον στην καταπίεση που δέχεται το προλεταριάτο. Αυτή η αντίδραση πρέπει να γιγαντωθεί

και να παρασύρει τον παλιό κόσμο, με πρόταγμα την κοινωνική απελευθέρωση και την αυτοδιαχείριση του πλούτου από την τάξη που τον παράγει. Την εργατική τάξη και κάθε άνθρωπο που θέτει τον εαυτό του στην πρώτη γραμμή του αγώνα, για την πλήρη ανατροπή του καπιταλισμού και του υπάρχοντος συστήματος.

Οι καθεστωτικοί μηχανισμοί ταμπελάρουν και λιοδορούν κάθε προσπάθεια του λαού να πάρει την μοίρα του στα χέρια του. Την ίδια στιγμή, αφιερώνουν χρόνο και χρήμα σε οργανισμούς και γκρούπες που σκοπό έχουν να «διδάξουν» όλους εμάς τον τρόπο της ειρηνικής διαμαρτυρίας. Αγκαλιάζουν με στοργή κάθε συστημικό κουτορνήθι που λέει αυτό που θέλουν να ακούσουν.

ΑΝΤΙΒΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

Ας περάσουμε τώρα στην αντιβία αυτή κάθε αυτή. Τι σημαίνει αντίσταση; Αγώνας για την ανατροπή του παρόντος συστήματος με κάθε μέσο. Καταλήψεις, απαλλοτριώσεις, γενική και διαρκής απεργία και αυτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής. Ο μόνος δρόμος για να ζήσεις ελεύθερος, είναι να πάρεις πίσω ό,τι εσύ δημιούργησες. Κατακτώντας και όχι απλά διεκδικώντας μέσα στο σύστημα τους σαν ζητιάνος. Διαβάζουμε αυτό το κομμάτι από κείμενο της Αναρχική Συλλογικότητα ΚΑΘ' ΟΔΟΝ:

"...Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, χιλιάδες ανθρώπων που η ζωή τους πλήττεται από την κρίση, κατεβαίνουν στους δρόμους μαζικά, άλλοτε σπασμωδικά και άλλες φορές πιο επίμονα, δημιουργώντας την προσδοκία πως η συλλογική αντίσταση μπορεί να είναι η απάντηση στην επιβαλλόμενη βαρβαρότητα. Έτσι λαμβάνουν χώρα κάποιες από τις μεγαλύτερες απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις από την εποχή της μεταπολίτευσης. Αμέσως οι κομματικοί μηχανισμοί του κράτους και τα φερέφωνά τους σπεύδουν να συνηγορήσουν υπέρ του δημοκρατικού δικαιώματος της διαμαρτυρίας, αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Η αντιβία των καταπιεσμένων αποτελεί απειλή για το καθεστώς. Δεν αποδίδει όμως πάντα η προπαγάνδα των καταπιεστών μας. Ολοένα και συχνότερα, τμήματα της κοινωνίας κατανοούν το αδιέξοδο της «εντός της αστικής νομιμότητας» διαμαρτυρίας. Η οργή τους υπερνικά το φόβο και αντιδρούν βίαια. Άλλοι ενστικτωδώς και άλλοι πιο συνειδητά επιλέγουν τη σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής ως μέσο αυτοάμυνας αλλά και επίθεσης. Όταν οι συνεχείς ειρηνικές διαδηλώσεις στο Σύνταγμα τον Ιούνιο του 2011 δεν έλεγαν να ατονήσουν, αντιμετωπίστηκαν από το Κράτος με ωμή βία και τόνους χημικών. Χιλιάδες «ειρηνικοί» διαδηλωτές απέναντι στο δίλημμα να χτυπηθούν και να συλληφθούν αμαχητί από τις ορδές των μπάτσων ή να διατηρήσουν την αξιοπρέπειά τους, επέλεξαν συλλογικά και βίαια να υπερασπίσουν τον εαυτό τους. Η αντιβία ήταν η απάντηση μεγάλου μέρους των καταπιεσμένων και στις 12 Φλεβάρη του 2012, ημέρα ψήφισης του δεύτερου μνημονίου, παίρνοντας χαρακτηριστικά εξέγερσης, αφού κινήθηκε επιθετικά σε όλο το κέντρο της Αθήνας απέναντι σε τράπεζες, πολυεθνικές, αστυνομία, κομματικά γραφεία και ό,τι αντιπροσωπεύει και συμβολίζει το απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα. Σε τέτοια γεγονότα δημιουργούνται δεσμοί αλληλεγγύης μεταξύ των αγωνιζόμενων και

γίνεται ισχυρότερη και χειροπιαστή η πεποίθηση ότι οι συλλογικοί, αδιαμεσολάβητοι αγώνες μπορούν να νικήσουν και δεν αποτελούν ένα γραφικό απομεινάρι του παρελθόντος. Δεν είναι μόνο αυτοί που συγκρούονται άμεσα με τις δυνάμεις καταστολής, αλλά και το πλήθος των ανθρώπων που στηρίζουν ηθικά και με την φυσική τους παρουσία στο δρόμο τη συνθήκη της σύγκρουσης. Αυτό είναι ένα πρώτο βήμα για το ξεπέραςμα του φόβου και της συνειδητοποίησης των πραγματικών μας εχθρών. Ο δρόμος είναι ένα ακόμα πεδίο στο οποίο γεννιούνται οι συνειδήσεις.... Για εμάς, είναι ξεκάθαρο πως ένα σύστημα που επιβάλλει την βία της αστικής τάξης έναντι του συνόλου των εκμεταλλεζόμενων και που αναπαράγεται με την βία, μόνο με την συνειδητή, συλλογική, οργανωμένη, κοινωνική και κινηματική απελευθερωτική αντιβία των από τα κάτω μπορεί να αντιμετωπιστεί και να ανατραπεί. Ακριβώς αυτή την ουσία της ίδιας της ταξικής πάλης είναι που η κυρίαρχη τάξη και το Κράτος προσπαθούν επιμελώς να αποκρύψουν, με το να ανάγουν κάθε πτυχή της μόνο σε θεσμικό επίπεδο, επιδιώκοντας την εκτόνωση της συσσωρευμένης κοινωνικής οργής και την διοχέτευσή της σε λύσεις συστημικής διαχείρισης.

Σε περιπτώσεις που αυτή εκδηλώνεται με ξεκάθαρα ταξικά και συγκρουσιακά χαρακτηριστικά, η κυριαρχία προσπαθεί να την απογυμνώσει από το πολιτικό της περιεχόμενο, από τα κοινωνικά της χαρακτηριστικά και να την καταστέλλει. Η αυτοπροστασία μας στο δρόμο επιβάλλει τη χρήση μέσων άμυνας αλλά και επίθεσης.

Ο χώρος και ο χρόνος της σύγκρουσης ωστόσο, δεν περιορίζεται στην ευθεία αντιπαράθεση με τις δυνάμεις καταστολής και στις επιθέσεις σε καπιταλιστικούς στόχους κατά την διάρκεια μιας απεργιακής κινητοποίησης ή διαδήλωσης. Από τις γενικές απεργίες, τις διαδηλώσεις, τις συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής και τις νεοναζιστικές κρατικές εφεδρείες και την αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές ως την άρνηση πληρωμής των κεφαλικών φόρων που επιβάλλονται με την απειλή της περαιτέρω εξαθλίωσης της ζωής μας (ρεύμα και σε λίγο καιρό το νερό), τις καταλήψεις δημόσιων και κρατικών κτηρίων, εργοστασίων, το σαμποτάζ, τις απαλλοτριώσεις και την κοινωνικοποίηση αγαθών, ο στόχος είναι κοινός: η ένταση και η διεύρυνση της ανυποχώρητης πάλης ενάντια στον Καπιταλισμό και το Κράτος, της σύγκρουσης με τους εξουσιαστές και τους καταπιεστές μας προκειμένου να πάρουμε πίσω τη ζωή που κλέβουν για να εξασφαλίζουν τα πλούτη τους. Η σύγκρουση αυτή, στις πολύμορφες εκφράσεις της, πηγάζει από το περιεχόμενο των μαζικών κινητοποιήσεων• δεν είναι αυθύπαρκτη, ξεκομμένη από αυτό. Η κατεύθυνση της, όταν είναι στοχευμένη και επικοινωνήσιμη, προωθεί το περιεχόμενο αυτό, μέσα από δυναμικές διεργασίες. Η επαφή μεγάλης μερίδας του κόσμου με τον δρόμο, την

σύγκρουση, την καταστολή, συγκροτεί μια συλλογική εμπειρία, αντιθετική προς την εικονική πραγματικότητα που κατασκευάζουν τα ΜΜΕ. Η επίπλαστη συναίνεση, σπάει έμπρακτα μέσα από την συμμετοχή, ο ρόλος των δυνάμεων καταστολής γίνεται κατανοητός από μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια, σχέσεις αλληλεγγύης δημιουργούνται ώστε να βάλουν αναχώματα στην καταστολή και να νοηματοδοτήσουν την αντίσταση με την γλώσσα των καταπιεσμένων. Μια εξεγερσιακή κατάσταση αποτελεί ξέσπασμα της κοινωνικής οργής και μπορεί να συμβάλει στην δημιουργία συνειδήσεων και στην ανάπτυξη της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης, δεν μπορούμε όμως, να παραγνωρίσουμε τα όρια της. Όσο περισσότερο η σύγκρουση καταφέρνει να επεκτείνεται στην καθημερινότητα μας, μέσα στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, σε κάθε κοινωνική σχέση, τόσο πιο απειλητική γίνεται για το Κράτος και το Κεφάλαιο. Κόντρα σε κάθε λογική διαχείρισης και κυβερνητισμού, η απάντηση στις εξουσιαστικές και αντικοινωνικές μεθοδεύσεις δεν μπορεί να είναι άλλη από την συλλογικοποίηση και την ανάπτυξη της αλληλεγγύης και της αντίστασης σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, οπουδήποτε η καταπίεση και η εκμετάλλευση εμφανίζονται. Ζητούμενο

είναι η δημιουργία και η ενίσχυση των δομών που στοχεύουν στην συλλογική αντίσταση της τάξης μας απέναντι στην γενικευμένη επίθεση Κράτους, Κεφαλαίου και όλων των "μακριών χεριών" τους. Δομών και αντιθεσμίσεων με ξεκάθαρα κοινωνικά και ταξικά χαρακτηριστικά, όπως τα σωματεία βάσεις και οι συνελεύσεις γειτονίας, που αναζωπυρώνουν την σύγκρουση με την εξουσία, υιοθετώντας ριζοσπαστικά προτάγματα. Η διαλεκτική που αναπτύσσουν οι δομές αυτές με την αντιβία, αναβαθμίζει την σύγκρουση είναι αυτή που ποσοτικά και ποιοτικά, αυτή που της προσδίδει τα κοινωνικά χαρακτηριστικά που της αναλογούν."

Τελειώνοντας αυτήν την απόπειρα καταγραφής μιας γενικής τοποθέτησης (το θέμα δεν εξαντλείται σε μερικές γραμμές) θα ήθελα να τονίσω ότι η ανάλυση και βαθύτερη κατανόηση τέτοιων ζητημάτων, ειδικά σε αυτήν την συγκεκριμένη περίοδο που διανύουμε, αποτελεί ένα βασικό στοιχείο στον αγώνα κάθε αντιστεκόμενου. Μόνο αν αποδομήσουμε τον κυρίαρχο λόγο θα μπορέσουμε να κάνουμε αυτό το βήμα παρακάτω. Αυτό το βήμα που θα μας φέρει ακόμα πιο κοντά στην επανάσταση και όχι απλά σε ένα ακόμα εξεγερσιακό γεγονός, που θα μείνει μεν σαν παρακαταθήκη, αλλά θα καταντήσει στην πάροδο του χρόνου μια ακόμη επέτειος.... Η ατομική και συλλογική ευφυΐα ας γίνει το εφαλτήριο για νέες μορφές αγώνα. Να βάλουμε στο κέντρο τον άνθρωπο και την φύση και ας προχωρήσουμε ανυποχώρητα προς τον ορίζοντα της λευτεριάς.

Βασίλης Κ.

εγέρθητου!

Yes
sir!

Όταν οι φασίστες στέκονται πρόσχημα στα αφεντικά τους

[Πρωτοβουλία Καλλιθέας ενάντια
στο Φασισμό και τη Ρατσιστική Βία]

Ο φασισμός στηρίζεται και αναπτύσσεται σε περιόδους κρίσης του καπιταλισμού και επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαού, με έναν πολύ συγκεκριμένο στόχο: να βάλει "στο γύψο" τους εργαζόμενους, τους άνεργους, την νεολαία.

Να θάψει την αντίσταση στην πολιτική που ασκείται από τις κυβερνήσεις του κεφαλαίου κάτω από τις μαύρες στολές και τα άρβυλα, να τσακίσει τα εργατικά συνδικάτα, να υποδείξει ως ένοχο για την κατάσταση τον διπλανό, εμπλέκοντας σε μια ενδοταξική διαμάχη όλους τους πληττόμενους από τις εφαρμοζόμενες πολιτικές, με μόνο κερδισμένο το μεγάλο κεφάλαιο που βγαίνει "λάδι" από τον εμφύλιο των φτωχών.

Η Χρυσή Αυγή, ως γνήσιο νεοναζιστικό μόρφωμα, υπηρετεί αυτόν ακριβώς τον σκοπό: αποπροσανατολίζει το λαό από το πραγματικό πρόβλημα, που είναι η πολιτική συγκυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ – κεφαλαίου και υποδεικνύει ως υπεύθυνους για την κατάσταση τους μετανάστες, τους δημόσιους υπάλληλους, τους εργαζόμενους που αμείβονται λίγο καλύτερα.

Είναι ωστόσο οξύμωρο ότι ένα μόρφωμα που εξυπηρετεί τους πιο στρατηγικούς στόχους του συστήματος, το ξεζούμισμα του λαού, καταφέρνει να πλασάρεται ως "αντισυστημικό" και με αυτό το προσωπείο να μπει στην Βουλή μετά τις εκλογές του περασμένου καλοκαιριού. Στην εδραίωση του "αντισυστημικού" προσωπείου βέβαια βοήθησαν τα ΜΜΕ, που τους παρουσίαζαν ως κάτι νέο και άφθαρτο, αλλά και η αυταπάτες ότι για την κρίση φταίνε οι "κλέφτες πολιτικοί" και τα "λαμόγια" - τους οποίους η Χρυσή Αυγή υποσχέθηκε ότι θα τιμωρήσει με ωμή βία - και όχι το ίδιο το οικονομικό σύστημα, ο καπιταλισμός, ο οποίος έχει στο DNA του τις κρίσεις και γεννά τα φαινόμενα διαφθοράς.

Ωστόσο απ' όταν οι νεοναζί έγιναν κοινοβουλευτικό κόμμα έχουν δώσει πολλά και συγκεκριμένα δείγματα γραφής για το πόσο "αντισυστημική" και αδιάφθορη δύναμη είναι. Ας δούμε λοιπόν, παρακολουθώντας την παρουσία τους στη Βουλή, αν τα χέρια του Μιχαλολιάκου και της συμμορίας του είναι όντως τόσο καθαρά όσο δηλώνει.

Το θέατρο της Χρυσής Αυγής σε 11 πράξεις

06/07/2012

Συνεδρίαση Βουλής για τις προγραμματικές δηλώσεις.

Η παρουσία των νεοναζί στη βουλή άρχισε με μία ευχή από τον φύρερ Μιχαλολιάκο: "Ευχόμαστε στην συγκυβέρνηση να επιτύχει τουλάχιστον εις ό,τι αφορά το οικονομικό ζήτημα." Βέβαια είναι σαφές (και ήταν ήδη από τότε) ότι επιτυχία της κυβέρνησης στο "οικονομικό ζήτημα" σημαίνει επιτυχία της να περάσει και να εφαρμόσει τα νέα μνημόνια, τα νέα αντιλαϊκά μέτρα που ήδη περιλαμβάνονταν στις προγραμματικές δηλώσεις. Παρακάτω όμως ήταν ακόμα πιο αποκαλυπτικός: "Κύριε πρόεδρε, κυρίες και κύριοι βουλευτές, η Χρυσή Αυγή είναι ενάντια στο μνημόνιο μόνο και μόνο για τρεις λέξεις: εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας". Τόσο... αντιμνημονιακός! Κουβέντα για τους μισθούς και τις συντάξεις, για την ανεργία, τα ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα, το ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας, για την οποία το μόνο που ανέφερε ήταν να μην πουληθεί σε ξένους (και σύντομα έμελε να επιβεβαιώσει αυτή του τη διακήρυξη). Επίσης ζήτησε αύξηση των στρατιωτικών δαπανών (λες κι έχουμε πληρώσει λίγα σε αεροπλάνα και υποβρύχια που γέρνουν) και υποχρεωτική στράτευση για άντρες και γυναίκες στα 18, για θητεία 14 μηνών.

01/08/2012

Η Χρυσή Αυγή μαζί με ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ

{ Όταν οι φρασίστες στέκονται προσοχή στα αφεντικά τους }

μπλοκάρει τη σύσταση εξεταστικής για την Αγροτική.

Δύο ψήφοι λείπουν στην επιτροπή της Βουλής για να συσταθεί εξεταστική επιτροπή για το πρόσφατο ξεπούλημα της Αγροτικής Τράπεζας. Η νεοναζιστική οργάνωση μαζί με την συγκυβέρνηση δεν στηρίζει την πρόταση. Εξάλλου το είχε πει ο φύρερ, όχι ξεπουλήματα σε ξένους. Ο τραπεζίτης Σάλας είναι Έλληνας...

Σε ανύποπτο χρόνο μέσα στο καλοκαίρι...

οι νεοναζί διορίζουν τον αδελφό του Κασιδιάρη στην Επιτροπή Ελέγχου Καταλληλότητας Φορολογικών Μηχανισμών και τουλάχιστον άλλα 3 άτομα σε θέσεις μετακλητών υπαλλήλων της Βουλής. Μετά από το σχετικό ντόρο ο αδερφός του πρωτοπαλίκαρου παραιτείται (εξάλλου από την επιτροπή θα εισέπραττε "μόνο" 150 ευρώ το μήνα), όχι όμως και τα βύσματα της "αδιάφθορης" Χ.Α. τα οποία απολαμβάνουν πλήρη μισθό, υπερωρίες και ασφάλιση. (Σημ. από ομάδα εντύπου: Η ημερομηνία του ΦΕΚ δείχνει 31/08/2012 και η αμοιβή θα ήταν για 4 μηνιαίες συνεδριάσεις, πιθανότατα δύορες. Δηλαδή 150 ευρώ το μήνα, για ένα οχτάωρο όλο κιόλα)

06/09/2012

Η Ελένη Ζαρούλια, σύζυγος του φύρερ, κάνει ερώτηση υπέρ επιχειρηματιών.

Αντιγράφουμε από τα πρακτικά της Βουλής: "Η βουλευτής Β' Αθηνών κ. ΕΛΕΝΗ ΖΑΡΟΥΛΙΑ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Επιχειρηματιών Σταθμών Αυτοκινήτων Νομού Αττικής εκφράζει την αντίθεσή της στη λειτουργία παράνομου πάρκινγκ στο Δήμο Νέας Ιωνίας και αιτείται την εξεύρεση βιώσιμης λύσης για τη χρηματοδότηση σχετικού προγράμματος". Η νεοναζί βουλευτής ζητά να κλείσει ένα δωρεάν δημοτικό πάρκινγκ, κατ' εντολήν επιχειρηματία που δραστηριοποιείται στο χώρο.

19/09/2012

Χρυσή Αυγή υπέρ Λάτση.

Ο γνωστός εφοπλιστής θέλει να φορτώσει στο δημόσιο την συντήρηση του πλωτού Μουσείου "Νεράιδα", που ανήκει στον όμιλο Λάτση. Ο βουλευτής της οργάνωσης Ηλίας Παναγιώταρος θα χαρακτηρίσει την πρόταση αυτή "προσφορά" του εφοπλιστή, και μάλιστα προσφορά που το δημόσιο δεν αξίζει: «δωρίζεται από έναν εκ των πλουσιότερων ανθρώπων της γης - και ξέρουμε ότι οι δωρεές που γίνονται στο Δημόσιο συνήθως καταστρέφονται, γιατί το Δημόσιο δεν σέβεται τίποτα που δεν το έχει αποκτήσει με κόπο».

20/09/2012

Συζήτηση στην Βουλή για την οικονομική ενίσχυση επιχειρήσεων που επλήγησαν από την παλλαϊκό ξεσηκωμό της 12ης Φλεβάρη, ενάντια στη ψήφιση του Μνημονίου 2.

Δήλωσε ο Κασιδιάρης στην σχετική συζήτηση: "Πρέπει άμεσα το κράτος να αποδώσει τα χρήματα στους εμπόρους κι επαγγελματίες, οι οποίοι δέχτηκαν πλήγματα από τους τρομοκράτες και αυτούς που δημιούργησαν τα επεισόδια". Ποιοι ήταν όμως

αυτοί οι "έμποροι κι επαγγελματίες" που αποτέλεσαν στόχο των διαδηλωτών εκείνο το βράδυ, και στους οποίους απευθυνόταν η οικονομική ενίσχυση; Κατά κύριο λόγο επρόκειτο για τράπεζες, καταστήματα μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων καθώς και ενεχυροδανειστήρια. Αυτά χτυπήθηκαν από τους διαδηλωτές και όχι τα μικρομάγαζα. Οι νεοναζί ζητούν να δοθεί άμεσα ρευστό (πόσο ακόμα;;;;) στις τράπεζες, τις πολυεθνικές και τους σύγχρονους μαυραγορίτες (το αίμα νερό δεν γίνεται...). Και βέβαια επρόκειτο για διαδηλωτές κι όχι "τρομοκράτες", εκτός κι αν οι νεοναζί συμπεριλαμβάνουν τους εαυτούς τους σε αυτούς που τρομοκρατήθηκαν από τον ξεσηκωμό, την κυβέρνηση και το κεφάλαιο. Ο Κασιδιάρης όμως δεν έμεινε εκεί.

Ζήτησε ακόμα "να μειωθούν οι ασφαλιστικές εισφορές, τις οποίες πληρώνουν οι έμποροι στο κέντρο της Αθήνας". Να μειωθεί δηλαδή κι άλλο το ήδη πενιχρό εισόδημα των εργαζομένων. Και έκλεισε με μια ακόμα... άκρως φιλεργατική και αντισυστημική πρόταση: "Ζητούμε να μειωθεί κι άλλο το μίσθωμα των δημοτικών κτηρίων από τους επαγγελματίες διότι ο δήμος (...) έχει απολύσει πολλούς συμβασιούχους επομένως μπορεί (...) εφόσον έδωσε προσωπικό να κόψει αυτά τα λεφτά τα οποία παίρνει από τους ιδιώτες". Ποσώς τους νοιάζει που απολύθηκαν δημοτικοί υπάλληλοι. Κουβέντα για επαναπρόσληψη, ούτε καν μια κριτική. Γι' αυτούς έχουν τα συσσίτια (αν είναι Έλληνες).

05/10/2012

Την επόμενη της κινητοποίησης των απεργών των ναυπηγείων Σκαραμαγκά στο Υπουργείο Άμυνας.

Ας δούμε πως αντιμετώπισε το "αντισυστημικό" μόρφωμα του Μιχαλολιάκου την δυναμική αυτή κινητοποίηση. Ανέφερε μεταξύ άλλων ο Κασιδιάρης ότι "η χθεσινή εικόνα με τον κ. Κωσταράκο να μιλάει με ντουντούκα είναι ευτελισμός του στρατεύματος". Το ότι εκατοντάδες εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι επί μήνες και εμπαίζονται από το υπουργείο και την κυβέρνηση δεν είναι ευτελισμός της ανθρώπινης υπόστασης. Όχι, ευτελισμός είναι ένας караβανάς να πιάσει ντουντούκα στα χέρια του...

05/11/2012

Συζήτηση στην επιτροπή οικονομικών της Βουλής για την "οικειοθελή συνεισφορά" 80 εκατ. ευρώ από φορολόγηση των εφοπλιστών.

Οι εφοπλιστές αποτελούν την πιο επιθετική μερίδα του ελληνικού κεφαλαίου. Πέραν των μισθών πείνας και των συνθηκών εργασίας των πληρωμάτων, απολαμβάνουν 58 προκλητικές φοροαπαλλαγές. Το καθεστώς αυτό ήρθε να στηρίξει η Χρυσή Αυγή, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά ότι είναι σάρκα από τη σάρκα του συστήματος. Απέναντι σε μια υποκριτική πρόταση της κυβέρνησης να αποσπάσει μέσω της φορολογίας από τους εφοπλιστές το αστείο ποσό των 80 εκατ. ευρώ (όταν από άλλες κοινωνικές κατηγορίες αντλεί δισ.) ο νεοναζί βουλευτής Γιώργος Γερμένης ξεσπάθωσε: "Ο επιχειρηματικός κόσμος στενάζει. Ο κλάδος της

{ Όταν οι φρασίστες στέκονται προσοχή στα αφρεντικά τους }

ναυτιλίας έχει στηρίξει την ελληνική οικονομία κατά το παρελθόν, εσείς πάλι συμβάλλετε καθοριστικά στην καταστροφή του". Ούτε στήριξαν ποτέ την "ελληνική οικονομία" οι εφοπλιστές ούτε θα καταστραφούν αν δώσουν 80 εκατ. και μάλιστα εθελοντικά! Και βέβαια ξέρουμε καλά πως ο κόσμος της εργασίας είναι αυτός που στενάζει κι όχι το κεφάλαιο...

11/11/2012

Συζήτηση στην Βουλή για τον προϋπολογισμό.

Ήρθε η ώρα και για την Χρυσή Αυγή να βάλει "κόκκινες γραμμές", σαν αυτές που υποκριτικά θέτουν τα κόμματα τις συγκυβέρνησης όποτε "διαπραγματεύονται" τους όρους υποταγής μας. Δεν αποτέλεσαν βέβαια γι' αυτήν κόκκινες γραμμές η προστασία των ευπαθών ομάδων, η μη μείωση μισθών και συντάξεων, τα ξεπουλήματα. Κόκκινες γραμμές για την νεοναζιστική συμμορία είναι μόνο να μην θιγούν οι караβανάδες και οι δυνάμεις καταστολής. Ή, με τα λόγια του φύρερ, "Να υπάρχουν δύο κόκκινες γραμμές: μία για την εθνική άμυνα και μία για την δημόσια τάξη". Ο Ζησιμόπουλος υπερθεμάτισε: "Να αξιολογηθούν και να εξορθολογιστούν οι δαπάνες. Σύμφωνοι. Είναι ο μόνος τρόπος και ο μόνος λόγος για να μην περικοπεί έστω κι ένα ευρώ από την άμυνα". Σήμερα, που βιώνουμε στο πετσί μας τι σημαίνει "εξορθολογισμός", με τις δεκάδες χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο, ας θυμόμαστε ότι γίνονται με τη σύμφωνη γνώμη των νεοναζί.

23/11/2012

Η Χ.Α. ζητά στη βουλή να σπάσει η απεργία των εργολαβικών του ΑΠΘ.

"Να κινητοποιηθούν οι αρμόδιοι μηχανισμοί του κράτους ώστε να πάψει το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο να θυμίζει χωματερή" και "να προβεί άμεσα στη σύλληψη των ατόμων που διαπράττουν καθημερινά σωρεία ποινικών αδικημάτων".

Αυτά απαίτησαν οι "εχθροί του συστήματος", οι "αντιμνημονιακοί", οι "προστάτες των εργαζομένων" νεοναζί. Να μπουκάρει η αστυνομία στο πανεπιστημιακό Άσυλο, να "σπάσει" άλλη μια μεγαλειώδη εργατική κινητοποίηση και να συλλάβει τους απεργούς που διεκδικούσαν δεδουλευμένα μισού τουλάχιστον χρόνου. "Σκάσε και δούλευε για 300 ευρώ ή απλήρωτος", αυτό είναι το μήνυμα που στέλνουν οι νεοναζί, αυτός είναι ο λόγος ύπαρξής τους, αυτό απαίτησαν απ' την κυβέρνηση μέσα στη Βουλή – και το σύστημα ικανοποίησε το αίτημά τους μέσα σε λίγες μέρες.

06/12/2012

Αποκαλύπτεται ότι βουλευτής της Χρυσής Αυγής διαμένει σε ξενοδοχείο 5 αστέρων στο Βόλο με έξοδα της Βουλής.

Στο πεντάστερο ξενοδοχείο "Valisresort" του Βόλου αποκαλύπτεται ότι διαμένει με έξοδα του ελληνικού λαού ο χρυσαυγίτης βουλευτής Παναγιώτης Ηλιόπουλος. Πρόκειται για ακόμα έναν από αυτούς που κατά τα άλλα τα βάζουν με τη διαφθορά και την κατασπατάληση δημόσιου χρήματος από το πολιτικό

σύστημα. Ωστόσο ούτε 6 μήνες δεν είχε κλείσει στη Βουλή όταν άρχισε το φαγοπότι. Για τον λαό με του οποίου τα χρήματα γλεντοκοπά έχει φροντίσει να οργανώσει... συσσίτια!

20/12/2012

Η Χρυσή Αυγή καταψηφίζει την πρόταση για σύσταση εξεταστικής επιτροπής για τη "λίστα Λαγκάρντ".

Ο βουλευτής της Χ.Α. Μιχάλης Αρβανίτης καταψήφισε στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής την πρόταση για σύσταση εξεταστικής επιτροπής για τη "λίστα Λαγκάρντ". Βέβαια μετά από αρκετές ώρες και το σχετικό ντόρο που προκλήθηκε οι νεοναζί δήλωσαν ότι ψήφισαν "όχι"... καταλάθος! Παρά τις γελοίες δικαιολογίες του μορφώματος, η ουσία είναι ότι για μια ακόμη φορά η Χρυσή Αυγή υπερασπίστηκε το σύστημα, στο πλευρό των κομμάτων της συγκυβέρνησης.

Οι μάσκες έπεσαν...

Αυτή λοιπόν είναι η Χρυσή Αυγή. Αυτοί είναι οι νεοναζί. Μια συμμορία τραμπούκων που υπάρχει για να υπηρετεί το κράτος και το κεφάλαιο. Το μακρύ χέρι των αφεντικών για την εφαρμογή της αντιλαϊκής πολιτικής των μνημονίων. Η πιο μαύρη εφεδρεία του συστήματος για το τσάκισμα και την καθυπόταξη του λαού. Μέσα σε μισό μόλις χρόνο κοινοβουλευτικής παρουσίας έδωσαν άπειρα δείγματα γραφής για το πόσο "αντισυστημικοί", "αντιμνημονιακοί" και "αδιάφθοροι" είναι. Και δεν αναφέρθηκαν καν τα όσα λένε και πράττουν εκτός Βουλής, όπως τα δουλεμπορικά "γραφεία ευρέσεως εργασίας" ή γεγονότα που σχεδόν ποτέ δεν βλέπουν το φως της δημοσιότητας, όπως οι δολοφονίες και οι τραμπουκισμοί μεταναστών και ντόπιων αγωνιστών, σε αगाστή συνεργασία με την αστυνομία.

Τα χέρια του Μιχαλολιάκου και της συμμορίας του όχι απλώς δεν είναι καθαρά, αλλά είναι βουτηγμένα βαθειά στη βρώμα της αστικής πολιτικής, στο βούρκο του κράτους, στο αίμα μεταναστών.

Γι' αυτό και κάθε ανοχή ή στήριξη στην Χρυσή Αυγή αποτελεί έγκλημα απέναντι σε εμάς τους ίδιους: στους εργαζόμενους και τους ανέργους, τους νέους, τους αυτοαπασχολούμενους, τους συνταξιούχους, τους μετανάστες. Απέναντι σε όσους πλήττονται από την πολιτική συγκυβέρνησης και τρόικας, από την κρίση του καπιταλισμού, σε όσους αναζητούν την διέξοδο σε μια άλλη κοινωνία.

Στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία και τα πανεπιστήμια, στις γειτονιές, να μην αφήσουμε τους νεοναζί να σηκώσουν κεφάλι. Να δυναμώσουμε τις Αντιφασιστικές Πρωτοβουλίες, να κάνουμε την αντιφασιστική πάλη αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής πάλης ενάντια στα μνημόνια και τις πολιτικές κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ.

Πρωτοβουλία Καλλιθέας ενάντια στο Φασισμό και τη Ρατσιστική Βία

enantiastofasismo.blogspot.gr
enantiastofasismo@gmail.com

{ Δεν θα μας τρελλοποιήσετε εσείς! }

(ούτε θα μας τρολλάρετε)

Αμυγδαλέζα.. Η εργασία απελευθερώνει

Η μπάτσοι μαζεύουν ναρκομανείς και άσχετους από τον δρόμο και τους πάνε στην Αμυγδαλέζα για εξακρίβωση. Ακούσατε? Εξακρίβωση σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Αναβαθμίστηκε λοιπόν το δικό μας Γκουαντάναμο και μπορεί ο καθένας να ξεναγηθεί στην εγκαταστάσεις του. Και οι πιο τυχεροί από ότι μάθαμε θα μπορέσουν να δουλέψουν εκεί, να καθαρίσουν το χώρο για να φύγουν νωρίτερα!!! Όλο και πιο πολύ μοιάζουμε με το τέρας ή μου φαίνεται? Ότι μισείτε πιο πολύ το αποδέχτηκες μέσα σε μια νύχτα ή μου φαίνεται?

Ο μικρός Μπένι σε νέες περιπέτειες

Ο Βενιζέλος έχει πέσει με τα μούτρα στα ψυχοτροπικά. Δεν μπορεί αλλιώς να εξηγήσει κανείς την μεγαλομανία του και την μαλακία του. Που δεν φτάνει που τις λέει στους δικούς του, μας τις πετάει και στην μούρη όλη μέρα. Εκπόνησε σχέδιο λοιπόν για να φτιαχτούν 700 χιλιάδες θέσεις εργασίας με μισθό πεντακοσαρού μάλιστα. Το πλάνο βέβαια είναι με χρήμα του δημόσιου και θέσεις σε ιδιώτες που θα τους πληρώνει το κράτος, δηλαδή με δάνεια του ΔΝΤ. Την ίδια ώρα που κλείνουν 55 χιλιάδες επιχειρήσεις μέχρι τέλος 6μηνου και προστέθηκαν 195 χιλιάδες άνεργοι από το 2012 στο 2013!! Άμα βάλεις και τους

δημόσιους που πάνε για απόλυση το σύνολο ανέργων /μειωμένα ωράρια /επισφαλών εργαζόμενων το τέλος του 2013 θα ξεπεράσει τα 2 εκ. Με στοιχεία της Ε.Ε όχι δικα μου. Αλλά ο Βενιζέλος ξέρει τι θα κάνει. Μόλις μασήσεις το παραμύθι και τον ξαναβάλεις στα πράγματα θα βρει ένα χαράτσι να βάλει και να βρει τα λεφτά

Να δω ποτέ θα ξενερώσει αυτός ο λαός από την υποσχεσομαστούρα και να τους τσακίσει....

Μάνα στο τζάμπα είναι μόνο μία...

Ο Στουρνάρας μας, το δικό μας το παιδί, ο αγωνιστής του μεσονυχτιού και της τρόικας. Αυτός ο άνθρωπος αυτός, έβαλε διάταξη σε νομοσχέδιο που έσβηνε το 80% των προστίμων που θα πάνε σε όσους είναι ένοχοι για παράνομο χρήμα στην λίστα Λαγκάρντ. Των λαμόγιων τα παιδιά πριν πληρώσουν την γλιτώνουν. Τώρα θα μου πεις τι περιμένεις όταν στην επιτροπή ανακρίνουν αυτοί που έχουν συγγενείς, παιδιά, γυναίκες κτλ. στην λίστα. Ο μπουμπούκας θα ανακρίνει την Ευγενία, ο Μαργογιαννάκης τα παιδιά του, ο άλλος τα εγγόνια του και πάει λέγοντας.. Η νέα γενιά πολιτικών όμως έχει μάθει από τους καλύτερους, έτσι??

Δώσε και σε μένα μπάρμπα!!!

Ανοίξαμε και σας περιμένουμε, μπειτε και ας μην αγοράσετε!! Όλα εκατό, για σας 30 καλή μου κυρία!! Ακούσατε της κραυγές απόγνωσης από το Μαξίμου.

Ο Σαμαράς γονυπετής παρακαλάει τους επενδυτές να πάρουν κάτι, έστω να δοκιμάσουν. Οι προτάσεις λοιπόν πέφτουν βροχή για τα φιλέτα του δημοσίου, αφού πρώτα βγάλαμε βρώμα ότι τα σκοτώνουμε στο πανέρι της λαϊκής. Γάλλοι θέλουν το νερό, ρώσοι το αέριο, κινέζοι το αεροδρόμιο, άραβες τα νησιά και το Ελληνικό.

Εντάξει, μας θάμπωσαν τα λεφτά και δεν σκεφτόμαστε καθαρά?? Έχω μια ερώτηση, να κάνω και μετά θα σας αφήσω... Όταν πριν χρόνια ακούγαμε τα ίδια γιατί δεν ήρθε κανείς να τα πάρει ρε παιδιά?

Α ξέχασα... Κάποτε υπήρχαν εργατικά δικαιώματα, μισθοί και ωράρια, δώρα, και κάτι τέτοια χαζά. Άσε που κάποτε όλα αυτά ήταν πανάκριβα.. Τώρα που όλοι μας έχουμε μπει ενέχυρο και κοιτάμε σαν ξελιγωμένοι τον οποίο σωτήρα θα έρθει, ΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ!!

Τρικομματική, ναζί... το ίδιο μαγαζί

Γίνεται ένας άνθρωπος, ο οποίος στο πόνημα του «Η άνοδος του Γ' Ράιχ» επιχειρεί με τρόπο προκλητικό το στρογγύλεμα της ναζιστικής θηριωδίας και την ανασκευή των «ποικίλων ιστορικών μύθων που έχουν επικρατήσει γι' αυτή», , να συμβουλεύει το υπουργείο για τα λεπτά ζητήματα ιθαγένειας και μετανάστευσης; Στην Ελλάδα του κ. Σαμαρά και της ακροδεξιάς του διακυβέρνησης όλα γίνονται. Δεν γίνεται βέβαια να γνωρίζει ο Πρωθυπουργός το ποιόν όλων των συμβούλων των υπουργών και υφυπουργών της κυβέρνησής του. Δυστυχώς, στη συγκεκριμένη περίπτωση μάλλον το γνώριζε πολύ καλά, αφού ο παράλληλος πολιτικός βίος των δύο ανδρών δύσκολα αφήνει περιθώρια σύμπτωσης: Ο κ. Κωτούλας, ως φοιτητής του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, υπήρξε μέλος της «Πολιτικής Άνοιξης» και της φοιτητικής της παράταξης, «Νέοι Οριζόντες». Αργότερα, νεαρός ακόμη, βρήκε καταφύγιο ξανά στη ΝΔ. Πρόσφατα, μετά την εκλογή Σαμαρά στην ηγεσία της ΝΔ, ο Ι. Κωτούλας τοποθετήθηκε δημόσια για το μεταναστευτικό ως μέλος της γραμματείας Μεταναστευτικής Πολιτικής της ΝΔ.

...

Πες μου τι δεν καταλαβαίνεις?

Η Αθηνά έχει ακμή..Τι να κάνει?

Πίσω από το σχέδιο Αθηνά κρύβονται τα μεγάλα μυαλά του ΙΕΚ Ακμή. Η ιστορία έχει ως εξής: - Στις 13-12-2012, το Υπουργείο Παιδείας αναθέτει έργο με τον τίτλο «Μελέτη για την αποτύπωση του ακαδημαϊκού χάρτη της χώρας». - Το συγκεκριμένο έργο ανατίθεται σε ιδιωτική εταιρεία με την επωνυμία ΕΕΟ GROUP-ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ Α.Ε και με τον διακριτικό τίτλο «ΕΕΟ GROUP Α.Ε.». - Ως «αντικείμενο» του έργου αναφέρεται η «αποτύπωση των ποσοτικών και ποιοτικών χαρακτηριστικών της ακαδημαϊκής εκπαίδευσης καθώς και του θεσμικού πλαισίου ίδρυσης των τμημάτων». - Το έργο κόστισε συνολικά 137.022,00 ευρώ. - Η εταιρεία ΕΕΟ GROUP-ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ Α.Ε, η οποία πήρε το έργο με απευθείας ανάθεση, είναι θυγατρική του ομίλου ΑΚΜΗ, όπως αποδεικνύεται και από την επίσημη ιστοσελίδα της συγκεκριμένης επιχείρησης. Τα πανεπιστήμια δεν ξέρουν, το υπουργείο δεν ξέρει, τα ΤΕΙ δεν ξέρουν, οι καθηγητές και οι σπουδαστές δεν ξέρουν.. Το Ακμή όμως ξέρει!!!

Από ποτέ ρε μαλάκες τα ΙΕΚ αποφασίζουν για τα πανεπιστήμια? Μάλλον από τότε που η παιδεία έπαψε να είναι δημόσιο δωρεάν αγαθό και έγινε φάμπρικα των καπιταλιστών.. Έχει ψωμί το θέμα και θυμήσου τι θα γίνει σε λίγο καιρό γενικά στο χώρο της παιδείας.... Θα τα ξαναπούμε....

* Shout out to....

Θα θέλαμε να εκφράσουμε την συντροφική μας αλληλεγγύη κ στήριξη στο νεοσυστατο Ευτοπικο Εργαστήρι (Λεωνιδου 62 κ Θερμοπυλων, Κεραμεικός) που θα στεγάσει εκτος των αλλων το Ευτοπικο ψηφιακό αρχείο και το περιοδικο Ευτοπία. Ακομα χαιρετιζουμε την νεα κατάληψη στέγης της οδού Σαχίνη 3 στα Ιωάννινα. Να μπουμε στα αδεια σπίτια, κανένας αστεγος.

{ αρχαία Ελλάδα }

πρώιμες αναρχικές αντιλήψεις

Το παρακάτω άρθρο ανιχνεύει και παρουσιάζει πρώιμες αναρχικές και αντιεξουσιαστικές ιδέες και οπτικές στην αρχαία “ελληνική” σκέψη και στα κείμενα των φιλοσόφων της εποχής. Μέσα από αυτό το κείμενο θέλουμε να αναδείξουμε, το γεγονός ότι η ιστορία δεν ανήκει σε φασιστικές αντιλήψεις και ψευτοπατριώτες. Η καπίλευση και απονομηματοδότηση που επιχειρείται από τον κυρίαρχο Λόγο, των ΜΜΕ του κράτους πρέπει να βρει την αντίσταση των από τα κάτω.

Προϊστορία – η αναρχία στην αρχαιότητα

Η πρώτη αναφορά της λέξεως αναρχία υπάρχει στο έργο Επτά επί Θήβας (467 π. Χ.) του Αισχύλου. Εκεί η Αντιγόνη ανοιχτά αρνείται να αποδεχτεί το διάταγμα των κρατούντων να αφήσει άθαφτο το πτώμα του

αδερφού της Πολυνείκη, ως τιμωρία για τη συμμετοχή του στην επίθεση κατά των Θηβών, λέγοντας:

“Ακόμα και αν κανείς άλλος δεν επιθυμούσε να συμμετάσχει στην ταφή, εγώ μόνη μου θα τον έθαβα και θα έπαιρνα το ρίσκο που θα σημαίνει η ταφή του αδερφού μου. Ούτε ντρέπομαι να δράσω ενάντια αφηφώντας τη βούληση των κρατούντων (ούδ’ αισχύνομαι έχουσ’ άπιστον τηνδ’ αναρχίαν πόλει).”

Παρακάτω θα δούμε αναλυτικότερα πρόσωπα κείμενα και καταστάσεις του αρχαίου κόσμου που αναγνωρίζονται αντιεξουσιαστικά στοιχεία.

Συνήθως, όταν αναλογιζόμαστε την ελληνική αρχαιότητα, μας έρχονται στο νου οι μεγάλοι της φιλοσοφίας και το υμνημένο, σχεδόν από τους πάντες, «ιδανικό» πολίτευμα της Δημοκρατίας, που αυτή επινόησε και θέσπισε και ανέγραψε στη συνέχεια όλος

ο «πολιτισμένος κόσμος». Μερικοί ελάχιστοι μπορεί να σκεφτούν, μέσα σε όλα αυτά, και τους δούλους, που βοήθησαν αφανώς στην ευημερία αυτής της «Δημοκρατίας» καθώς και τους φιλοσόφους στο να μπορούν να φιλοσοφούν... Ελάχιστοι είναι επίσης εκείνοι που θα δουν τα Κράτη και τις «Δημοκρατίες» που αναπτύχθηκαν στη συνέχεια, πάνω στα πολιτικά αυτά πρότυπα της ελληνικής αρχαιότητας, σαν τις πιο αποτελεσματικές μέχρι τώρα μορφές κοινωνικής καταπίεσης, εκμετάλλευσης και ελέγχου, κάτω από το ευφημιστικό, δολιότατο ψεύδος ότι «ο δήμος κρατεί» και ο λαός δήθεν «κυριαρχεί και εξουσιάζει»...

Και ανάμεσα σε αυτούς τους ελάχιστους είναι και οι «αναρχικοί», οι οποίοι οραματίζονται μια ελεύθερη, μη καταπιεστική κοινωνία, χωρίς κράτη, εξουσίες και νόμους, κυβερνήτες, ηγέτες και ολιγαρχικές ελίτ, με μονιασμένους όλους τους ανθρώπους και τους λαούς να οργανώνονται και να συνεργάζονται μεταξύ τους αυθόρμητα και εκούσια προς μια πιο δίκαιη, ευτυχισμένη και αρμονική κοινωνία. Η αντίδραση βέβαια στην καταπίεση και στην εξουσία μπορεί να παίρνει μερικές φορές βίαιες, σκληρές ή ακόμα και ωμές μορφές, τις οποίες η εξουσία φροντίζει αμέσως να σπιλώσει και να κατασυκοφαντήσει στον «ηγέτη λαό», για να αμαυρώσει το όραμα που στρέφεται μακροπρόθεσμα εναντίον της. Δεν πρέπει όμως αυτό να μας κάνει κοντόφθαλμους. Κάθε αντιπαράθεση παίρνει κάποιες στιγμές και οξείες μορφές, το ίδιο επομένως θα κάνει και αυτή, όταν μάλιστα μια συνειδητή μειοψηφία αισθάνεται στριμωγμένη στον τοίχο, περικυκλωμένη από παντού από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του «κράτους του λαού», με τον «κυρίαρχο» λαό να παρακολουθεί σιωπηλά αμέτοχος και να καταδικάζει συνήθως τους πολιορκημένους...

Ο Αναρχισμός σαν ιδεολογικοπολιτικό ρεύμα αποσκοπεί στην χειραφέτηση των πολιτών και στην κατάργηση των πολιτικών κομμάτων και των εξουσιαστικών κοινωνικών δομών. Οραματίζεται ουσιαστικά μια αρμονική, αντιεξουσιαστική, αταξική κοινωνία που στηρίζεται στην αυτοδιάθεση των αυτόνομων πολιτών, στην αυθόρμητη, θεληματική συνεργασία τους, στην αμοιβαία βοήθεια τους και στην αντιεξουσιαστική τους οργάνωση.

Οι ίδιες οι λέξεις «Αναρχία» και «Αναρχικός» είναι άλλωστε καθαρά Ελληνικές, όπως ακριβώς και η λέξη «Δημοκρατία». Εδώ λοιπόν, στην πατρίδα της «Δημοκρατίας», θα πρέπει να αναμένουμε λογικά και τα πρώτα σπέρματα της αναρχίας, της φυσιολογικής αντίδρασης σε αυτό το καινούργιο γέννημα. Εδώ, στους αρχαίους Έλληνες θα πρέπει να αναζητήσουμε επίσης τους πρώτους εκφραστές του αναρχισμού, σε

εμβρυακό έστω στάδιο. Ετυμολογικά η λέξη «αναρχία» προέρχεται από το ρήμα άρχω = ηγούμαι, κυβερνώ, διαφεντεύω, εξουσιάζω, διοικώ - με πρόθεμα το στερητικό «α» - ή από το ουσιαστικό αρχή = ηγεμονία, εξουσία, κυβέρνηση, ηγεσία. Ο «αναρχικός» έτσι είναι ίδιο με το αρχαίο «άναρχος» = α(ν)+αρχός, όπου αρχός σήμαινε τον ταγό, τον ηγέτη, τον αρχηγό και είναι επομένως αυτός που δεν έχει ή δε θέλει να έχει κανέναν ηγέτη, κυβερνήτη ή αρχηγό, με άλλα λόγια ο αυτόνομος και αυτεξούσιος. Από το ίδιο ρήμα «άρχω», εναντίον του οποίου τάσσονται η αναρχικοί, προέρχεται και η αρχαία ελληνική έξη «Άρχων» = Άρχοντας, Κύριος, Ηγέτης, Αρχηγός, Εξουσιαστής. Και θυμούμαστε εδώ τους 9 Άρχοντες της Αρχαίας Αθηναϊκής Δημοκρατίας: τον «Επώνυμο Άρχοντα», με πολιτικά καθήκοντα που συγκαλούσε την Βουλή και την Εκκλησία του Δήμου, τον «Άρχοντα Πολέμαρχο», με στρατιωτικά καθήκοντα, που ήταν ο αρχηγός του στρατού και στρατοδίκης, τον «Άρχοντα Βασιλιά» με θρησκευτικά καθήκοντα και τους 6 Θεσμοθέτες με νομοθετικά και δικαστικά καθήκοντα. Την εποχή του Περικλέους βέβαια οι 9 αυτοί άρχοντες είχαν μειωμένες αρμοδιότητες και πολλά από τα παλιότερα καθήκοντά τους είχαν δοθεί σε άλλους δημοσίους λειτουργούς.

Αναμένουμε λοιπόν τις πρώτες «αναρχικές» αντιδράσεις εναντίον του «δημοκρατικού» στάτους κβο, τους εμβρυακούς έστω προγόνους του σύγχρονου αναρχισμού», σε αυτή τούτη την «Κοιτίδα της Δημοκρατίας», όπου και το σύγχρονο αναρχικό κίνημα είναι σήμερα ιδιαίτερα εύρωστο κι επαναστατικό.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ

Μία καθαρά αναρχική μορφή της μυθολογίας που αποθανάτισε ο Αισχύλος στην περίφημη Τραγωδία του «Προμηθέας Δεσμώτης, στην αρχή της οποίας οδηγούνε τον «Γίγαντα» για να τον καρφώσουν «στο Βράχο του Καυκάσου», για την ανυπακοή τους προς τους Θεούς και προς τον αρχηγό τους Δία, οι δεσμοφύλακες Κράτος και Βία...

Ο «πυρφόρος», «δαδούχος» φιλόανθρωπος Προμηθέας, όπως τον χαρακτηρίζει ο Αισχύλος, έκλεψε από τους θεούς και έδωσε στους ανθρώπους το θείο δώρο της φωτιάς, το «πυρ του νου», αυτή τούτη τη νόηση, ανυψώνοντάς τους από την προηγούμενη ζώωδη κατάστασή τους. Ενώ πριν (το δώρο της «φωτιάς») οι άνθρωποι ήσαν σαν τα νήπια, τους έκαμα να έχουν νουν και σκέψη Πρώτα λοιπόν έβλεπαν και μάταια έβλεπαν Άκουγαν και δεν άκουγαν, όμοια με μορφές Ονειρών το μακρό βίο περνούσαν Άστοχα όλα τα μέρδευαν..

Μια πραγματικά εξαίρετη, «εωσφορική» κι επαναστατική πράξη, μια πράξη συνειδητής ανταρσίας και ανιδιοτελούς προσφοράς, άξια κάθε επαίνου: έκλεψε τον «λόγο» και το νου («λογική») από τους θεούς, που το κρατούσαν ζηλότυπα μόνον για τον εαυτό τους, και το χάρισε ανιδιοτελώς στους πρώην ζώανθρωπους, σα μια τέλεια προσφορά, κάνοντας να λάμψει για πρώτη φορά μέσα στο κεφάλι τους το «πυρ του νου» Αναμένουμε το δεύτερο μεγάλο δώρο του Θεού Επαναστάτη Φιλόανθρωπου - Αυόμενου πια από το Βράχο του Μαρτυρίου, όταν θα έχει εκθρονιστεί ο

Δίας, όπως έχει ο ίδιος προφητεύσει, και θα βασιλεύει πια ο Λύσιος, Ελευθερωτής Διόνυσος. Και το νέο αυτό μεγάλο δώρο, που κρατούν επίσης ζηλότυπα στην κατοχή τους οι θεοί μόνο για τον εαυτό τους, είναι το Δώρο της Αθανασίας! Η πολιτική αντιστοιχία αυτού του συμβολισμού μεταφέρει ανάλογες ιδέες απελευθέρωσης...

Ο ΘΕΡΣΙΤΗΣ

Στην προσπάθειά μας να εντοπίσουμε τους αρχαίους έλληνες «αναρχικούς», ξεκινάμε από τον Θερσίτη. που τολμά μόνον αυτός, ένας άσημος στρατιώτης στην Τροία, να εναντιωθεί στους Βασιλιάδες που οδηγούν το λαό στον πόλεμο, για να κερδίσουν οι ίδιοι, όπως αυτός κατηγορεί, πλούτη, δούλες, καλοπέραση και φήμη. Τα βάζει συνήθως εναντίον του μνησίκακου και ξεροκέφαλου Αγαμέμνονα (άγαν+μένω), του τσατίλα Οδυσσέα (από το οδύσσομαι = εξοργίζομαι) και του υπερόπτη για τη δύναμη και θεϊκή του καταγωγή Αχιλλέα. Ο Όμηρος, σαν εξυμνητής των κατορθωμάτων των «Βασιλέων» της άρχουσας τάξης και αδιάφορος για τους κοινούς θνητούς, είναι ιδιαίτερα υποτιμητικός και άδικος προς τον Θερσίτη και ιδιαίτερα για το παρουσιαστικό του, λες και αυτό έφταιγε (αν οντως ήταν έτσι) που εναντιωνόταν στους «Ηρώες» και στους «Βασιλιάδες»:

Κι ήσυχοι πια στις θέσεις τους καθίσαν όλ' οι άλλοι μα ο Θερσίτης μόνος του μ' απρέπεια φλυαρούσε κι απ' το κενό του πέταγε μυαλό βλακείας κι ύβρεις τους βασιλιάδες άτεχνα ζητώντας να χλευάσει κι έτσι να δώσει αφορμή στους Αχαιούς για γέλια. Στην Τροία ασχημότερος από αυτόν δεν πήγε. Κουτσός μαζί κι αλλήθωρος, μ' ολόσκυφτους τους ώμους που 'γερναν μπρος στο στήθος του, και λιγοστές μονάχα στο φοβερά μακρόστενο κεφάλι είχε τρίχες. Στον Οδυσσέα μισητός, πολύ, και στον Πηλείδη γιατί τους ντρόπιαζε συχνά. Και τον Ατρείδη τότε με δύναμη φωνάζοντας ζητούσε να ντροπιάσει κι οι Αχαιοί ολόψυχα μ' αυτόν αβανακτούσαν.

Και γιατί τάχα ο Θερσίτης τα έβαλε με τον Αγαμέμνονα, κατηγορώντας την πλεονεξία και αλαζονεία του; Διότι απλά δεν άντεχε άλλο τον πόλεμο και ήθελε να επιστρέψει στην πατρίδα του, όπως και οι περισσότεροι Αχαιοί, οι οποίοι έτρεξαν αλλόφρονες μάλιστα να πετάξουν στη θάλασσα τα καράβια τους, όταν ο Αγαμέμνων θέλησε να δοκιμάσει το πολεμικό τους ηθικό λέγοντάς τους:

Με τα καράβια ας φύγουμε για τη γλυκιά πατρίδα δεν θα μπορέσουμε ποτέ να πάρουμε την Τροία....

Και γιατί παρακαλώ κατηγορήσε ο Θερσίτης τον «Αρχιστράτηγο» των Αχαιών;

Ατρείδη πάλι τι ζητάς, τι άραγε σου λείπει; Σκηνές γεμάτες με χαλκό και με γυναίκες έχεις πανέμορφες, που ο στρατός πρώτα σε σένα δίνει όταν μιας πόλης του εχθρού πατήσουμε

τα τείχη. 'Η το χρυσάφι λαχταράς που Τρώες θα σου φέρουν -οι ξακουστοί στα άλογα- ως λύτρα κάποιου γιου τους που δεμένο έσυρα εδώ εγώ ή κάποιος άλλος; 'Η μια γυναίκα νεαρή που σμίγεις με αγάπη και χείρες' ολομόναχος; Μα ταιριαστό δεν είναι εσύ που είσαι αρχηγός να μας παιδεύεις τόσο. Ξεφτίλες, είσαστ' Αχαιοί ή Αχαιών γυναίκες; Με τα καράβια ας φύγουμε εδώ αφήνοντάς τον τα δώρα του να χαίρεται στην Τροία και να μάθει αν έχει την ανάγκη μας πραγματικά στις μάχες που τον Πηλείδη πρόσβαλλε, πολύ καλύτερό του αρπάζοντάς του άδικα των Αχαιών το δώρο.

Και τι κατάφερε όμως με όλα αυτά ο «επαναστάτης» Θερσίτης; 'Ηλθε απλά ένας άλλος «'Ηρωας» και «Βασιλιάς» - βλέπετε μόνον οι βασιλιάδες μπορούσαν να είναι ήρωες εκείνη την εποχή - ο Οδυσσέας, ο οποίος άρχισε αμέσως να τον κτυπά με το σκήπτρο της εξουσίας που είχε στα χέρια του, τον απειλούσε άσχημα κι έδερνε με το σκήπτρο.

«Σταμάτα και τους άριστους υπάκουσε χαμένε, μπροστά σου που υπερτερούν σε δύναμη κι ανδρεία ενώ σε μάχη ή σύσκεψη εσύ δεν έχεις λόγο. Δε γίνεται' όλοι οι Αχαιοί μαζί να βασιλεύσουν. Ένας θα είναι αρχηγός, οι πιο πολλοί θα βλάψουν κι ο Δίας σκήπτρο έδωσε και νόμους μόνο σ' έναν και το δικαίωμα μαζί να βασιλεύει σ' όλους.»

Νάτα μας. Η αντίδραση της αλαζονικής, υπεροπτικής εξουσίας σε κάθε προσπάθεια αμφισβήτησης του ελέω θεού «θείου δικαιώματός» της να κυβερνά, να αυθαιρετεί και να διαφεντεύει! Τον κτύπησε λοιπόν άνανδρα ο Οδυσσέας πάνω στη ράχη και στους ώμους με το σκήπτρο της εξουσίας που κρατούσε στο χέρι του, κάνοντάς μάλιστα, λέει ο Βασιλο-υμνητής Όμηρος, μια φουσκάλα στην πλάτη του γεμάτη αίμα, παρουσιάζοντάς τον στη συνέχεια ταπεινωμένο και πονεμένο να κλαίει για το πάθημά του και τους Αχαιούς να χαχανίζουν και να χασκογελούν ανόητα με αυτό...

Αργότερα που ο Θερσίτης τόλμησε να σηκώσει κεφάλι και σε έναν άλλο μεγάλο αλαζόνα βασιλιά, τον Αχιλλέα, αυτός τον σκότωσε επί τόπου με μια μπουνιά! Αυτοί είναι παρακαλώ οι αφέντες μας. Και για να μην ξεχνιόμαστε, ο αφέντης προέρχεται από το αυθέντης = αυτός + έντης = αυτός που κάνει οτιδήποτε με τα χέρια του, ο φονιάς, ο δεσπότης, ο απόλυτος κυρίαρχος. Οι αφέντες έχουν λοιπόν, ετυμολογικά τουλάχιστον, το δικαίωμα ζωής και θανάτου επάνω μας...

Η «ΑΝΤΙΓΟΝΗ» ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

Το δε εκ των τυράννων (γένος) αισχροκέρδειαν φιλεί Δε φύτρωσε χειρότερη καμιά εφεύρεση στον κόσμο σαν το χρήμα. Αυτό γκρεμίζει πόλεις, ανθρώπους ξεσπιτώνει, δασκαλεύει και πλανεύει το φρόνιμο μυαλό να κυνηγάει της ντροπής τα έργα μαθαίνει τον άνθρωπο να γίνει κάλπης και να κατέχει μύριες όσες βρωμιές. Κρέων (από την Αντιγόνη του Σοφοκλή)

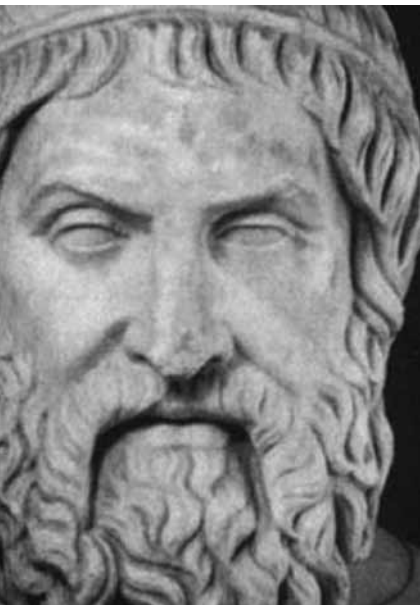
Μετά τη μονομαχία του Πολυνείκη και του Ετεοκλή, των γιων του Οιδίποδα, και τον αμοιβαίο θάνατό τους, ο Κρέοντας αναλαμβάνει την εξουσία της πόλης. Σαν απόλυτος μονάρχης, ανακοινώνει την αυθαίρετη απόφασή του να ταφεί ο Ετεοκλής με όλες τις τιμές

που ταιριάζουν σε έναν υπερασπιστή της πατρίδας και να μείνει άταφος για να κατασπαραχθεί το σώμα του από τα όρνια και τα άγρια θηρία ο Πολυνεΐκης, που θέλησε να την κυριεύσει. Ορίζει το θάνατο σαν ποινή για τον οποιονδήποτε παραβάτη.

Η Αντιγόνη, τραγική αδελφή των σκοτωμένων, η «αναρχική» ηρωίδα του **Σοφοκλή**, δεν υποτάσσεται σε αυτήν την ανόσια, ενάντια σε κάθε αίσθηση φυσικού δικαίου, διαταγή και δηλώνει τη σθεναρή της απόφαση να θάψει το πτώμα του αδελφού της. Απειθεί ατρόμητα και συνειδητά στον απόλυτα άρχοντα, παρότι γνωρίζει την θανατική ποινή που την περιμένει. Παραβιάζει τον ανθρωπινό νόμο, ένα καθαρό δημιούργημα της οίησης, ματαιοδοξίας, κενοδοξίας, απληστίας και αυθαιρεσίας των αρχόντων, για χάρη του φυσικού και άγραφου νόμου και των ανώτερων ηθικών αξιών, διακινδυνεύοντας άμεσα την ελευθερία της και την ίδια της τη ζωή. Το κάνει, εξηγεί, όταν ο Κρέων έκπληκτος τη ρωτά για το θράσος της, γιατί αυτή δεν ήταν μια διαταγή του Δία και της Δίκης, αλλά η διαταγή ενός θνητού.. Ούτε και πίστευε πως οι διαταγές ενός θνητού μπορούν να έχουν τέτοια δύναμη που να περιφρονήσουν και να απηφήσουν με έπαρση τους άγραφους νόμους των θεών.

Ο **Αισχύλος**, παρουσιάζοντας επίσης την απείθαρχη Αντιγόνη στην τραγωδία του «Επτά επί Θήβας», τη βάζει να μιλάει καθαρά για την ανταρσία της, για την οποία χρησιμοποιεί μάλιστα τη λέξη αναρχία!:

Εγώ δε Καδμείων γε προστάταις λέγω, ήν μη τις άλλος τόνδε συνθάπτην θέλη, εγώ σφε θάψω κανά κίνδυνον βαλώ θάψασ' αδελφόν τον εμόν, ουδ' αισχύνομαι έχουσ' άπιστον τήνδ' αναρχίαν πόλει.

[Μα κ' εγώ λέω σ' αυτούς τους άρχοντες της Θήβας: κι αν δε βρεθεί κανείς μαζί μου να τον θάψει, πάνω μου εγώ τον κίνδυνο μόνη θα πάρω τον αδερφό μου θάβοντας• κι ούτε ντροπή μου τόχω να δείξω αντάρτισσα γνώμη στη πόλη.]

Ο Γιος του Κρέοντα Αίμωνας είναι ερωτευμένος με την Αντιγόνη (απ' όπου και το χορικό «έρως ανίκατε μάχαν»..) και ο μονάρχης προσπαθεί επιτάσσοντας και σε αυτόν την πειθαρχία, να τον νουθετήσει να την ξεχάσει, διότι τους χωρίζει πια ο Χάρος:

Με τέτοια αισθήματα, παιδί μου στην καρδιά ν' ακολουθείς τη γνώμη του πατέρα σου, κάθε γονιός θέλει να 'χει τέτοια παιδιά που και να πειθαρχούν μέσα στο σπίτι του, τον εχθρό του πάντα να τον πολεμούν και να τιμούν το φίλο του, σαν τον πατέρα. Γι' αυτό, παιδί μου ποτέ μην ξελογιαστείς απ' τη λαχτάρα μιας γυναίκας.... Φτύσε την κι άστηνε λοιπόν να πάει να παντρευτεί στον Άδη με νεκρούς. Γιατί μέσα στην

πόλη αυτή μονάχα απ' όλους πιάστηκε να παρανομεί. Και δε θα βγω ψεύτης εγώ μπροστά στο λαό. Θα τη σκοτώσω. Ας πάει να λιθανίζει το Δία. Αν θρέψω αντάρτες μέσ' στο σπίτι μου, σκέψου πόσοι θα ξεπεταχτούν απ' έξω. Όποιος με τους δικούς του φέρνεται καλά, θα φερθεί μετά και στην πόλη σωστά και δίκαια. Αν κάποιος που πατάει τους νόμους, νομίζει πως θα υπερνικήσει αυτούς που κυβερνούν, μην περιμένεις να πάρει και τιμές για τα καμώματά του. Μα να υπακούμε πρέπει σ' όποιον ψήφισ' ο λαός και για μικρά και δίκια και για τ' ανάποδα ακόμα....

Και η περίφημη κατακλείδα του λόγου του προς το γιο του:

Δεν υπάρχει κατάρα μεγαλύτερη από την αναρχία. Γκρεμίζει πόλεις, αναστατώνει σπίτια και σπέρνει φόβο μες στη μάχη και την ήττα στους δικούς μας. Ενώ η πειθαρχία, σώζει το στρατό. Πρέπει να υπερασπιζόμαστε το νόμο, την τάξη, κι όχι ό,τι θέλει μια γυναίκα. Καλύτερ' από άντρα, αν είναι να πέσω παρά να πούνε πως μ' έριξε γυναίκα.

Το τέλος είναι γνωστό. Ο Αίμωνας και η Αντιγόνη αυτοκτονούν και μετά ακολουθεί η γυναίκα του Κρέοντα Ευριδίκη, όταν μαθαίνει το θάνατο του γιου της. Ο Κρέοντας μόνος πια, απαρηγόρητος και συντετριμμένος, θύμα και θύτης, μετανιώνει για τα σφάλματά του και θρηνεί τον αφανισμό της οικογένειάς του.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μερικοί θέλουν να εμβάλλουν «αναρχικές» ιδέες και στον ολιγαρχικό και γενικά συντηρητικό Αριστοφάνη, λόγω των τριών αντιπολεμικών έργων του. Στους «Αχαρνείς» καλεί τους συμπολίτες του σε μαζική πολιτική ανυπακοή σαν ένα μέσο πίεσης για τον τερματισμό του Πελοποννησιακού Πολέμου. Στην «Ειρήνη» ο λαός απελευθερώνει την κλεισμένη μέσα σε μια σπηλιά ειρήνη και τερματίζει τον πολυετή πόλεμο. Τέλος στη Λυσιστράτη» όλες οι γυναίκες της Ελλάδας κηρύσσουν σεξουαλική απεργία σαν αντίποινα για τον πόλεμο και αναγκάζουν τους άνδρες τους να τον σταματήσουν.

ΣΟΦΙΣΤΕΣ - ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣ

Νόμος ο πάντων βασιλεύς θνητών τε και αθανάτων (Ο νόμος είναι βασιλιάς τόσο των θεών, όσο και των ανθρώπων)

– Πίνδαρος

Σοφία αληθεία λέγειν και ποιείν κατά φύσιν (Η σοφία είναι να λες την αλήθεια και να κάνεις ό,τι είναι φυσικό)

– Ηράκλειτος

Το δίκαιο και το αισχρόν ου φύσει αλλά νόμω (Το δίκαιο και το αισχρό δεν προέρχεται από τη φύση, αλλά από το νόμο)

– Αρχέλαος, 5ος αιώνας

Αν και οι περισσότεροι αρχαίοι Έλληνες θεωρούσαν το Νόμο, γραπτό και άγραφο, σαν τον «Ανώτατο Άρχοντα», και διακήρυτταν ποικιλοτρόπως την πίστη τους και το σεβασμό τους σε αυτόν (στον οποίο στηριζόταν άλλωστε η ύπαρξη και οργάνωση των πόλεων-κρατών τους), υπήρχαν μερικοί άλλοι που τον αμφισβήτησαν και έθεσαν πάνω από αυτόν την ίδια την ανθρώπινη φύση. Οι πρώτοι που το έκαναν αυτό ήταν

οι Σοφιστές. Ήδη οι **Ζάλευκος** και **Ανάχαρσης** είχαν επισημάνει ότι:

Οι Νόμοι μοιάζουν με τον ιστό της αράχνης. Όπως δηλαδή σε αυτόν, άμα πέσει καμιά μύγα ή κανένα κουνούπι πιάνεται, ενώ άμα πέσει καμιά σφήκα ή μέλισσα τον σχίζει και φεύγει, έτσι και στους νόμους, άμα πέσει στη λαβίδα τους κανένα φτωχός πιάνεται, ενώ άμα πέσει κανένας πλούσιος ή ισχυρός, τον τσακίζει κι ελεύθερα διαφεύγει...

Πού είναι λοιπόν το «δίκαιον του νόμου»; Μήπως είναι το δίκαιον των Αρχόντων και οι ίδιοι οι Αρχόντες οι επινοητές του Νόμου, για να πιάνονται στα δίχτυα του οι άλλοι, ενώ οι ίδιοι, σα σφήκες, πάντα να διαφεύγουν; Ο **Βιάντας ο Πριανεύς** δηλώνει μεγαλοστόμως:

Ισχυρότερη είναι εκείνη η Δημοκρατία στην οποία όλοι φοβούνται το νόμο, όπως και τον τύραννο.

Αφήνοντας έτσι αρκετό χώρο, για να ονομάσουν κάποιοι στιγμή οι Σοφιστές το νόμο τύραννο της φύσης!

Ο **Θαλής** προσπάθησε να διορθώσει κάπως τα πράγματα, μιλώντας για τη Δημοκρατία ανεξάρτητα από τους νόμους: «*Άριστη δημοκρατία είναι εκείνη που δεν έχει ούτε πολύ πλούσιους, ούτε φτωχούς πολίτες*» και ο **Ανάχαρσις**, από τη μεριά του, ότι είναι εκείνη στην οποία «*ενώ σε όλα τα άλλα επικρατεί ισότητα, η υπεροχή προσδιορίζεται με βάση την αρετή και η κατωτερότητα με βάση την κακία*». Ο **Βιάντας** επίσης συμπλήρωσε: «*Όταν τιμάς τους άξιους, την πολιτεία υψώνεις*».

Ο **Δημοσθένης** όμως επέμενε: «*Οι Νόμοι είναι η ψυχή της πολιτείας. Όπως ακριβώς το σώμα άμα στερηθεί την ψυχή πεθαίνει, έτσι και η πόλη, άμα δεν υπάρχουν νόμοι καταστρέφεται*». Αλλά ο σοφιστής **Αντιφάνης** απάντησε απλά: «*Ο Μηδὲ ἀδικῶν ουδενός δεῖται νόμον*». (Αυτός που δεν αδικεί, δεν έχει ανάγκη από κανέναν νόμο.) Και ο **Επίκουρος**: «*οὐκ ἔστι τι καθευατόν δικαιοσύνη, ἀλλὰ συνθήκη τις περὶ τοῦ μηδὲν βλάπτειν μηδὲν βλάπτεσθαι*».

(Δεν υπάρχει καμιά αντικειμενική δικαιοσύνη. Αυτή είναι απλά μια συνθήκη μεταξύ των ανθρώπων να μη βλάπτουν και να μη βλάπτονται).

Οι Σοφιστές, οι σοφοί αυτοί της αρχαίας Ελλάδας, όπως σημαίνει στην πραγματικότητα το όνομά τους, αλλά το οποίο λαιοδορήθηκε και παραποιήθηκε από τον Πλάτωνα και τον Σωκράτη, είχαν ταχθεί καθαρά εναντίον του Νόμου, αμφισβητώντας την υποτιθέμενη θεική καταγωγή του και αποδεικνύοντας με ατράνταχτα επιχειρήματα ότι αυτός θεσπίστηκε από τον ίδιο τον άνθρωπο, για να μπορέσει να ζήσει κοινωνικά μαζί με τους άλλους ανθρώπους. Οι εκάστοτε όμως άρχοντες της πολιτείας εκμεταλλεύτηκαν αυτή την αρχική κοινή συμφωνία όλων των μελών της κοινωνίας για κοινωνική συνοχή και χρησιμοποίησαν το νόμο για να δαιωνίσουν την κυριαρχία τους και να προάγουν τα συμφέροντά τους, καθιστώντας τον έτσι τελικά από ελευθερωτή δυνάστη.

Το «δίκαιο» έτσι δεν είναι άλλο παρά τα «νόμιμα», δηλαδή αυτά που οι ισχυροί νομοθέτησαν μέσα στην πολιτεία, όπως ομολογεί και ο **Γλαύκωνας** στην «Πολιτεία» του Πλάτωνα: «*και ονομάσαι το υπό του νόμου επίταγμα νόμιμόν τε και δίκαιον*». Ο μαθητής του Πρωταγόρα, σοφιστής **Θρασύμαχος**, αποφαίνεται ανάλογα: «*τίθεται δε γε τους νόμους εκάστη η αρχή προς το*

αυτή συμφέρον, δημοκρατία μεν δημοκρατικούς, τυρρανίς δε τυρρανικούς, και αι άλλαι ούτως». Οι νόμοι είναι η θεσμοθετημένη βούληση των δυνατών και σύμφωνα, πάλι με τον Θρασύμαχο «*το δίκαιον... το του κρείττονός τε και άρχοντος συμφέρον*» (το δίκαιο είναι το συμφέρον του άρχοντα και του ισχυρότερου).

Η πολύ σοβαρή όμως αυτή κριτική των σοφιστών, από τους οποίους προέρχονται πολλοί «αναρχικοί» της αρχαιότητας, δεν περιορίστηκε μόνο στο Νόμο, αλλά προχώρησε επίσης θαρραλέα σε μια ανάλογα εμβριθή και εναργή ανάλυση της δημιουργίας της θρησκείας και του τρόπου χρησιμοποίησής της από την άρχουσα τάξη.

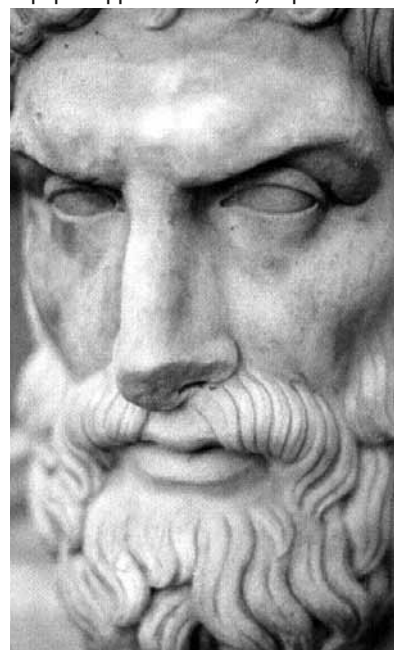
Όπως υποστήριξαν οι σοφιστές, οι άρχοντες έβαλαν μερικούς ευφυείς νομοθέτες να δημιουργήσουν την έννοια ενός «θείου» απόμακρου όντος που σε παρακολουθεί από μακριά και κατοπτεύει όλες τις πράξεις σου, τιμωρώντας σε αυτή ή στη μετέπειτα ζωή σου για τις παρεκτροπές σου.

Με αυτό το τρόπο εμπόδιζαν την παρανομία, ακόμα και όταν δε σε έβλεπε το μάτι του φυσικού νόμου. Σε έβλεπε όμως πάντα ο παντεπόπτης οφθαλμός του «Θεού» ή της «Θείας Δίκης». Η θρησκεία δεν είναι μια «αποκάλυψη», αλλά μια σκόπιμη ανθρώπινη επινόηση για τον έλεγχο της παρανομίας και τη νουθέτηση των πολιτών, θυμίζοντάς μας σε αυτό το περίφημο απόφθεγμα του φιλόσοφου **Σενέκα**:

«*Η θρησκεία είναι για το λαό αλήθεια, για τον φιλόσοφο ψέματα και για τον πολιτικό χρήσιμη*». Η θρησκεία επινοήθηκε από τους ίδιους τους άρχοντες της πολιτείας για τον έλεγχο και την υποταγή των πολιτών. Στη συνέχεια οι ίδιοι οι θεοί «έδωσαν» στους ταγούς της εξουσίας το δικαίωμα να άρχουν Θείω Δικαίω!

Οι Σοφιστές δεν ήσαν όμως μόνον άθεοι, ήσαν και πλήρως αγνωστικιστές-υποκειμενιστές, θέτοντας σα μέτρον όλων των πραγμάτων τον ίδιο τον άνθρωπο και υποστηρίζοντας τη μη ύπαρξη αντικειμενικής Αλήθειας, παρά μόνον μιας ρητορικής επιχειρηματολογίας που προσπαθεί να επιβληθεί στους άλλους με την τέχνη της πειθούς, παρότι καμιά πρόταση δεν είναι στην πραγματικότητα αληθέστερη καμιάς άλλης! Όλες οι αλήθειες είναι σχετικές και αναφέρονται πάντα στον άνθρωπο και στις ερμηνείες του. Όλα είναι δημιουργήματα του νου του ανθρώπου, όλα είναι πλασματικά και φαίνονται σα πραγματικά και ουσιαστικά μόνο μέσω της τέχνης της πειθούς!

Η σχετικότητα και η υποκειμενικότητα σε όλα τα πράγματα οδηγεί αναπόφευκτα και στην υποκειμενικότητα της ηθικής και σε μια πολιτική αναρχία, την οποία τόσο πολύ φοβόταν ο Σωκράτης και ο Πλάτωνας και έβαλαν (μαζί και για την ασέβειά τους

προς τους θεούς) με μένος εναντίον των Σοφιστών, συκοφαντώντας και λοιδορώντας στο έπακρον το έργο τους και την ευφυέστατη αντίληψή τους.

Παρόλη τη λοιδορία όμως που δέχθηκαν οι Σοφιστές στη διάρκεια των αιώνων από τα συγγράμματα και τους οπαδούς της «Θείας Τριάδας»: Σωκράτη, Πλάτωνα και Αριστοτέλη, αποκαταστάθηκαν μερικώς από τον **Χέγκελ** και τελικά πλήρως τη δεκαετία του '30 από πολλούς διαπρεπείς φιλολόγους, οποίοι έφτασαν να μιλήσουν μάλιστα μέσω αυτών για Ελληνικό Διαφωτισμό, για την πνευματική εξέλιξη από το Μύθο στο Λόγο και για τη στροφή από το «είναι» και το «γίγνεσθαι» των προσωκρατικών φιλοσόφων στον ίδιο τον άνθρωπο και τη γνωστική του ικανότητα». Κάποιοι από αυτούς μάλιστα προχώρησαν πιο πολύ και υποστήριξαν ότι ακόμα και περίφημος αρχαίος Ελληνικός ανθρωπισμός ήταν δημιούργημα του **Πρωταγόρα** και Σοφιστών και όχι του Σωκράτη ή του Πλάτωνα!

Στα μέσα του 5 π.Χ., όταν ο λαός άρχισε να επηρεάζεται από τις διδασκαλίες των Σοφιστών, οι Άρχοντες φρόντισαν για μια ακόμη φορά να τον ελέγξουν. Ο επαγγελματίας μάντης Διοπίθης προτείνει τότε και ψηφίζεται (432 π.Χ.) το διαβόητο «Ψήφισμα του Διοπίθης» εναντίον όλων όσων δεν πιστεύουν στα θεία και διδάσκουν υπερκόσμια πράγματα, με ποινές την

εξορία, το θάνατο και το κάψιμο των βιβλίων τους! Ο ίδιος μάλιστα ο Διοπίθης υπέβαλλε συνεχώς «εισαγγελίες», **μηνύσεις εναντίον** οποιουδήποτε δεν πίστευε στους αρχαίους θεούς ή διέδιδε διάφορες υπερκόσμιες θεωρίες. Ο Κλεάνθης μάλιστα, όπως αναφέρει ο Πλούταρχος, μήνυσε τον περίφημο αστρονόμο **Αρίσταρχο το Σάμιο** επειδή διδάξε ότι «η ουράνια σφαίρα μένει ακίνητη και ότι η Γη

περιφέρεται σε λοξό κύκλο (εκλειπτική) και συγχρόνως γύρω από τον άξονά της...». Κυρίες και κύριοι θαυμάστε την τόσο εξυμνημένη Αθηναϊκή δημοκρατία του 5ου π.Χ αιώνα!

Πολλοί τότε σοφιστές αναγκάστηκαν να μη διακηρύττουν ελεύθερα την αθεΐα τους από το φόβο των ποινών, όπως ίσως και ο Πρωταγόρας, ο οποίος στην αρχή του βιβλίου του «Περί Θεών» δήλωνε τα εξής: «Για τους θεούς δεν μπορώ να γνωρίζω ότι υπάρχουν, ούτε ότι δεν υπάρχουν, διότι υπάρχουν πολλά που εμποδίζουν την ακριβή γνώση, τόσο η έλλειψη σαφών ενδείξεων όσο και η μικρή διάρκεια της ανθρώπινης ζωής...». Ακόμα όμως και αυτό ήταν αρκετό για να καταδικαστεί σε εξορία και να καούν τα βιβλία του! Ακόμα και ο Σωκράτης κατηγορήθηκε αυτή την εποχή ότι έσπειρε «έτερα καινά δαιμόνια» και φυλακίσθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Διώχθηκαν επίσης ο Αναξαγόρας, ο Στίλπων, ο Θεόφραστος, ο Αριστοτέλης και άλλοι. Πέραν όμως από το φιλοσοφικό και σκεπτικιστικό αναρχισμό των

Σοφιστών, υπήρχαν αυτή την περίοδο στην Αθηναϊκή Δημοκρατία και άλλα, πιο δυναμικά αναρχικά και ασεβή στοιχεία, όπως αποδεικνύουν οι ιστορίες για τη βεβήλωση των Ελευσινίων Μυστηρίων και την αποκοπή των πεών των Ερμαϊκών στηλών. Ο ρήτορας επίσης Λυσίας αναφέρει το παράδειγμα του **Κνησία**, ο οποίος μαζί με άλλα τρία άτομα δημιούργησαν ένα «Σύλλογο Κακοδαιμονιστών» και διάλεγαν σκόπιμα διάφορες δυσοίωνες ή απαγορευμένες ημέρες για να δειπνήσουν μαζί και να εμπαιζουν τους θεούς και τους νόμους της Αθήνας. Λέγεται μάλιστα ότι ο Κνησίας είχε βεβηλώσει ένα άγαλμα της Εκάτης.

ΑΝΤΙΦΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΣΟΦΙΣΤΕΣ

“Τα πολλά των κατά νόμον δικαίων πολεμίως τη φύσει κείται (Πολλά πράγματα δίκαια, σύμφωνα με το νόμο, είναι ενάντια στη φύση) τα μεν γαρ των νόμων επίθετα, τα δε της φύσεως αναγκαία. (όσα επιβάλλουν οι νόμοι είναι περιορισμοί, ενώ όσα επιβάλλει η φύση αναγκαία)”

Σύγχρονος του Σωκράτη ο σοφιστής **Αντιφών**, τολμά να διατυπώσει στα μέσα του 5ου π.Χ. αιώνα τη ρηξικέλευθη άποψη ότι «φύσει πάντα πάντες ομοίως πεφύκαμεν καὶ βάρβαροι καὶ Ἕλληνες εἶναι”, ότι όλοι οι άνθρωποι δηλαδή είναι από τη φύση ίσοι και οι Έλληνες και οι βάρβαροι:

“Εκείνους που κατάγονται από πατέρες ευυπόληπτους τους σεβόμαστε και υποκλινόμαστε μπροστά τους, ενώ εκείνους που κατάγονται από ταπεινή οικογένεια ούτε τους σεβόμαστε ούτε υποκλινόμαστε μπροστά τους. Ως προς αυτό λοιπόν το πεδίο συμπεριφοράς μας έχουμε γίνει βάρβαροι, απολίτιστοι, γιατί ως προς τη φυσική μας υπόσταση όλοι έχουμε φτιαχτεί από την ίδια φύση και οι Βάρβαροι και οι Έλληνες...Ως προς τις φυσικές μας ιδιότητες ούτε οι βάρβαροι διαφέρουν σε τίποτε (για να θεωρούνται κατώτεροι) ούτε οι Έλληνες (για να θεωρούνται ανώτεροι), αφού αέρα αναπνέουμε όλοι με το στόμα και τη μύτη και τρώμε όλοι με τη βοήθεια των χεριών μας...”

Diels-Krantz, Die Fragmente der Vorsokratiker, Fr. B. Col. 1, στίχοι 1-35

Όσο για τη δικαιοσύνη διατυπώνει μια ιδιότυπη «αναρχική» άποψη. Μας συμβουλεύει να τηρούμε το νόμο μπροστά σε μάρτυρες, αλλά να τον αγνοούμε όταν κανείς δε μας προσέχει!:

“Δικαιοσύνη λοιπόν είναι να μην παραβαίνει κάποιος τους νόμους της κοινωνίας της οποίας αυτός είναι ενεργό μέλος. Και μπορεί να αποκομίσει ο άνθρωπος τη μεγαλύτερη ωφέλεια από τη δικαιοσύνη (τη νομιμότητα), αν δείχνει απόλυτα το σεβασμό του στους νόμους εκεί όπου υπάρχουν μάρτυρες και τον βλέπουν, ακολουθεί όμως τις υποδείξεις (ροπές) της φύσης εκεί όπου είναι μόνος του, χωρίς μάρτυρες. Γιατί όσα επιβάλλουν οι νόμοι είναι περιορισμοί που μπαίνουν στη συμπεριφορά του ατόμου με τρόπο πειστικό, ενώ όσα επιβάλλει η φύση είναι απλώς αναγκαία (και γι' αυτό αποδεκτά). Επιπλέον, αυτά που επιβάλλονται με το νόμο είναι συμπεριφορές που συμφωνήθηκαν έτσι από τους ανθρώπους (σωστές ή λαθεμένες), δεν προέρχονται από τη φύση, ενώ όσα υποδεικνύει η φύση προέρχονται από αυτήν, δεν είναι επινόηση / συμφωνία των ανθρώπων.”

Diels-Krntz, Die Fragmente der Vorsokratiker,

87B44, στήλη .1., στ..6-33.

Ο Αντιφών ήταν έτσι εναντίον οποιονδήποτε διακρίσεων μεταξύ των ανθρώπων λόγω ευγενικής ή ταπεινής καταγωγής ή ακόμα φυλετικής υπεροχής. Παρόμοια ο **Λυκόφρων** (αρχές 4ου αιώνα π.Χ.), μαθητής του σοφιστή **Γοργία**, δήλωνε προκλητικά ότι δε διαφέρουν σε τίποτα όσοι έχουν ταπεινή από όσους έχουν αρχοντική καταγωγή. Ο Αριστοτέλης αναφέρει μάλιστα στα «Πολιτικά» του και μια άλλη άποψη του Λυκόφρωνος:

*Η πολιτική κοινωνία είναι συμμαχία των πολιτών μεταξύ τους, η οποία διαφέρει από τις άλλες συμμαχίες (τις μεταξύ των πόλεων) μόνο ως προς την απόσταση των τόπων (όπου ζουν οι σύμμαχοι). Και ο νόμος είναι μια συνθήκη ή σύμβαση, η οποία, όπως δίδασκε ο Λυκόφρων ο Σοφιστής, γίνεται εγγυητής ανάμεσα στους πολίτες για το δίκιο τους στις μεταξύ τους σχέσεις ή συναλλαγές, αλλά δεν έχει ο νόμος τη δύναμη να κάνει τους πολίτες αγαθούς και δίκαιους. Αλλά και ο **Ευριπίδης** τον 5ο π.Χ αιώνα τολμά να φωνάξει στον απολεσθέντα «Τηρέα» του: «*Εν φύλον ανθρώπων... ουδείς έξοχος έβλασταν άλλου!*» και στον, επίσης απολεσθέντα, «**Αλέξανδρο**» του: «*Τίποτα ξεχωριστό, ίδια σπορά κι οι ευγενείς και οι ταπεινοί!*» Ο Αντιφών τάθηκε εναντίον και της δουλείας. Αυτός όμως που διακήρυξε πρώτος καθαρά την αντίθεσή προς το θεσμό της δουλείας ήταν ο **Αλκιδάμας**, μαθητής και αυτός του Γοργία, ο οποίος δήλωσε ότι «*ελευθέρους αφήκε πάντας θεός. Ουδένα δούλον η φύσις πεποίηκεν (ο θεός άφησε όλους τους ανθρώπους ελεύθερους, κανένα δεν τον έκανε η φύση σκλάβο).*»*

Ο Αντιφών λοιπόν διακηρύσσει τη φυσική ισότητα όλων των ανθρώπων: Ισότητα ταπεινών και αριστοκρατών, ισότητα Ελλήνων και «βαρβάρων» και ισότητα ελεύθερων και δούλων, οραματιζόμενος βασικά μια αταξική, αναρχική, ελεύθερη, φυσική κοινωνία. Οι νόμοι της πολιτείας είναι απλώς αυθαίρετοι κανονισμοί, αμοιβαίες συμφωνίες μεταξύ των ανθρώπων και χρησιμοποιούνται συνήθως προς όφελος των αρχόντων. Αντίθετα, οι νόμοι της φύσης είναι ανώτεροι και πιο αληθινοί, διότι υπαγορεύονται από την ανάγκη, Ο νόμος είναι ένα προϊόν του ανθρώπινου πολιτισμού που παραβιάζει την ανθρώπινη φύση. Τιθέμενος έτσι ο Αντιφών εναντίον του νόμου, τίθεται τελικά και εναντίον του ίδιου ανθρώπινου πολιτισμού, υποστηρίζοντας ότι οι πρωτόγονες κοινωνίες βρίσκονται πολύ πιο κοντά στη φύση και στην ευτυχία από τους πολιτισμένους λαούς. Ο σοφιστής **Ιππίας** διακήρυξε επίσης ότι όλοι οι

άνθρωποι είναι «*συγγενείς - οικείοι και πολίται - φύσει ου νόμω*», διότι «*το όμοιον τω ομοίω φύσει συγγενές έστιν*».

Αφού λοιπόν, οι άνθρωποι είναι φύσει όμοιοι, είναι άρα και συγγενείς. Οι νόμοι των ανθρώπων πολλές φορές καταπιέζουν και βιάζουν τη φύση: «*ο δε νόμος, τύραννος ων των ανθρώπων, πολλά παρά την φύσιν βιάζεται*». Αξίζει να σημειώσουμε επίσης τον πολυταξιδεμένο Αθηναίο το Σοφιστή, που έζησε τον 2ο μ.Χ. αιώνα και ονομάστηκε «*δειπνοσοφιστής*», επειδή εξιστορούσε τις γνώσεις του στη διάρκεια γευμάτων που του παρέθεταν οι ευγενείς. Ζούσε μια πολύ απλοϊκή ζωή, και αρνιόταν πάντα να φιλοξενηθεί μετά τις εξιστορήσεις του, προτιμώντας να κοιμάται ελεύθερος σε κήπους και στην ύπαιθρο, χωρίς να χρησιμοποιεί ποτέ του χρήματα.

ΖΗΝΩΝ Ο ΚΙΤΙΕΥΣ (334 – 264 π.Χ.)

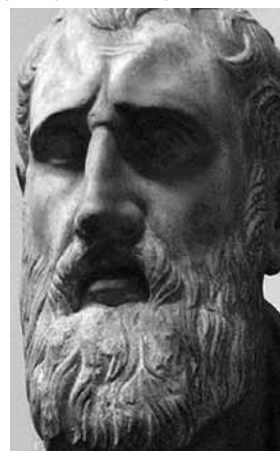
Ομολογουμένως τή φύσει ζήν Ο ιδρυτής της Στωϊκής Σχολής των Ελλήνων φιλοσόφων Ζήνων ο Κυτιεύς (από την πόλη Κίτιο της Κύπρου) ήταν αρχικά έμπορος, αλλά το καράβι του ναυάγησε μαζί με τα εμπορεύματά του και έχασε όλη την περιουσία του. Κατέληξε έτσι στην Αθήνα, όπου άρχισε αργότερα να ασχολείται με τη φιλοσοφία. Τότε ακριβώς είπε και την περίφημη φράση του:

*“Νυν ευπλόηκα, ότε ναυάγησα», δηλαδή «*τώρα πήγε καλά το ταξίδι μου, που ναυάγησα!*»*

Δάσκαλοι του ήσαν οι φιλόσοφοι **Κράτης, Στίλπων, Ξενοκράτης και Πόλεμων**, κοντά στους οποίους μαθήτευσε για μια εικοσαετία. Στη συνέχεια ίδρυσε τη δική του φιλοσοφική Σχολή, η οποία, επειδή τα μαθήματά της γίνονταν στην `Ποικίλη Στοά` της Αγοράς των Αθηνών, ονομάστηκε `Στωϊκή` και οι πρώην «*Ζηνωνιανοί*» τελικά Στωϊκοί.

Ο Ζήνων κήρυσσε τον φυσικό ευδαιμονισμό του ανθρώπου μέσω της ψυχικής αταραξίας και γαλήνης. Ο άνθρωπος πρέπει να ζει σύμφωνα με την Φύση, αποδεχόμενος τη Θέληση του Κόσμου και των Θεών. Θεωρούσε σα βασική αρετή τη φρόνηση, από την οποία απορρέουν οι τρεις Πλατωνικές αρετές: της ανδρείας, της σωφροσύνη και της δικαιοσύνης. Η συνύπαρξη και των τεσσάρων αυτών αρετών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ηθική τελείωση του ανθρώπου, στην οποία τελικά μας οδηγεί η ίδια η Φύση.

Εναντιωνόταν σθεναρά στον πλούτο και στην πολυτέλεια, όπως και στην ατομική ιδιοκτησία, την οποία θεωρούσε άδικη: «*οι καρποί ανήκουν σε όλους και η γη σε κανέναν!*» Μια ιδανική «ουτοπική» κοινωνία οραματίζεται στο έργο του «Πολιτεία», από το οποίο, δυστυχώς, έχουν διασωθεί ελάχιστα αποσπάσματα. Η κοινωνία που οραματίζεται είναι ελεύθερη και α-κρατική, χωρίς άρχοντες, στρατό, δικαστήρια, αστυνομία, ναούς και χρήματα! Δεν υπάρχουν επίσης γάμοι και οικογένειες. Όλοι οι άνθρωποι ζουν μαζί σε μια ενιαία, οικουμενική κοινότητα με κοινά ήθη και

με τους ίδιους φυσικούς νόμους. Όπως σημειώνει δεν πρέπει να «ζούμε χωριστά σε κράτη και δήμους, παρά όλους να τους λογαριάζουμε για συνδημότες και συμπολίτες μας, και μια ζωή και οργάνωση να υπάρχει για τους πάντες». Η συνύπαρξη των ανθρώπων σε αυτή την κοινωνία θα είναι μονιασμένη και αρμονική, λόγω του ένστικτου της αυτοσυντήρησης και αφετέρου λόγω του έμφυτου κοινωνικού ενστίκτου των ανθρώπων για σύνδεση και συνεργασία, με την επικουρία μάλιστα της λογικής (κατά φύσιν και ελλόγως ζην), τα οποία όλα καθιστούν εντελώς άχρηστους οποιουδήποτε επιβαλλόμενους νόμους και θεσμούς. Αξίζει να σημειώσουμε ότι ο θεωρητικός του αναρχισμού Κροπότκιν θεωρούσε το Ζήνωνα σαν τον «καλύτερο εκφραστή της αναρχικής φιλοσοφίας στην αρχαία Ελλάδα».

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ (40 – 128 μ.Χ.)

“Ουδέν κακού φύσις εν κόσμω γίννεται.” (Τίποτε το κακό δεν κάνει η Φύση στον κόσμο.)

“Νόμος βιωτικός έστιν ούτος, το ακόλουθον τη φύσει πράττειν.” (Είναι νόμος της ίδιας της ζωής να δρας σύμφωνα με τη φύση.)

“Το κατά φύσιν ζην τουτ' έστι κατ' αρετήν ζην.” (Το να ζεις σύμφωνα με τη φύση είναι το ίδιο με το να ζεις σύμφωνα με την αρετή.)

Παιδί δούλων από την Ιεράπολη της Φρυγίας, έγινε και αυτός δούλος ενός δημοσίου υπαλλήλου στη Ρώμη, όπου και παρακολούθησε μαθήματα φιλοσοφίας από τον Μουσόνιο Ρούφο. Αργότερα έγινε απελεύθερος και άρχισε να διδάσκει τη Στωική φιλοσοφία. Στο διωγμό του Δομιτιανού κατά των Στωικών απελάθηκε στην Ήπειρο, όπου μετέφερε και την έδρα της σχολής του (στην Νικόπολη) και δίδαξε μέχρι τον θάνατό του. Ήταν γνωστός για την παροιμιώδη αταραξία του, τη στωικότητά του και την απέρριπτη λιτότητά του.

Σύμφωνα με τον Επίκτητο, με την άσκηση της φιλοσοφίας ο άνθρωπος μπορεί να διακρίνει τα πράγματα που βρίσκονται υπό την εξουσία του από εκείνα που δεν βρίσκονται υπό την εξουσία του:

“Από όσα υπάρχουν στον κόσμο, άλλα τα εξουσιάζουμε και άλλα όχι. Εξουσιάζουμε μεν την γνώμη μας, την ψυχική μας ορμή, τις ορέξεις μας τις παρεκκλίσεις μας, με μία λέξη δηλαδή, όλα όσα εξαρτώνται από τις δικές μας ενέργειες. Δεν εξουσιάζουμε την σωματική μας κατασκευή, τα υλικά αγαθά, την δόξα, τ' αξιώματα, με μία λέξη, όλα όσα δεν εξαρτώνται από τις δικές μας ενέργειες. Και τα μεν εκείνα που εξουσιάζουμε, είναι από την φύση τους ελεύθερα, αναπότρεπτα και ανεμπόδιστα, εκείνα δε, που δεν εξουσιάζουμε, είναι από την φύση τους ανίσχυρα, δουλικά αποτρέψιμα και ξένα ως προς εμάς. Να θυμάσαι λοιπόν, ότι αν θεωρήσεις ελεύθερα εκείνα, που είναι από την φύση τους δουλικά και τα ξένα θεωρήσεις ως δικά σου, θα αντιμετωπίσεις εμπόδια, θα λυπηθείς, θα ταραχθείς, και θα κατηγορήσεις Θεούς και ανθρώπους, αν όμως θεωρήσεις ότι δικό σου είναι μόνον αυτό που όντως σου ανήκει, το δε ξένο, όπως όντως είναι δηλαδή ως ξένο, κανείς ποτέ δεν θα

μπορέσει να σου επιβληθεί, κανείς ποτέ δεν θα σε εμποδίσει, ούτε θα σε κατηγορήσει, και εσύ δεν θα στραφείς εναντίον κανενός, δεν θα πράξεις τίποτε δίχως να το θέλεις, από κανένα δεν θα βλαφθείς και εχθρό δεν θα έχεις, διότι κανένα δεν θα μπορέσει κακό να σου κάνει.”

Και σαν πρώην δούλος ο ίδιος συμβουλεύει:

“Ο αφέντης του καθενός είναι εκείνος, που μπορεί να του δώσει ή να του αφαιρέσει όσα αυτός ποθεί ν' αποκτήσει ή ν' απαλλαγεί από αυτά. Όποιος λοιπόν θέλει να είναι ελεύθερος δεν πρέπει ούτε να επιζητεί ούτε ν' αποφεύγει κάτι που άλλοι εξουσιάζουν. Ειδεμή θα είναι εκ των πραγμάτων ένας δούλος.”

ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΚΥΝΙΚΟΙ ΔΙΟΓΕΝΗΣ (Ο ΚΥΩΝ) (412-323 Π.Χ.)

Ο ιδρυτής της Κυνικής Σχολής Φιλοσοφίας Αντισθένης διατύπωσε με σθένος δημόσια πολλές αντιδιοκτητικές και αντεξουσιαστικές ιδέες, όπως ότι δεν πρέπει να υπάρχει κυβέρνηση, ατομική ιδιοκτησία, επίσημη θρησκεία και γάμος. Ο Διογένης Κυνικός όμως, ο επιφανέστερος όλων των Κυνικών φιλοσόφων, ήταν αυτός που εναντιώθηκε καθημερινά έμπρακτα σε κάθε θεσμό και αξία της οργανωμένης κοινωνίας, γελοιοποιώντας κι εξευτελιζοντας τις κοινωνικές συμβάσεις. Ήταν μια γνήσια ανατρεπτική και ριζοσπαστική μορφή της αρχαιότητας που απέρριπτε με την ίδια την πράξη της κάθε έννοια κοινωνικής και πολιτιστικής αξίας.

Ασεβής προς τους νόμους, διακήρυττε ότι αυτοί δεν έχουν καμιά απολύτως αξία, διότι είναι καθαρά ανθρώπινα δημιουργήματα, διαφέροντες από τόπο σε τόπο, χωρίς καμιά φυσική αξία κι επομένως ανάξιοι σεβασμού. Κανένα δικαστήριο επίσης δεν έχει δικαίωμα να κρίνει τις πράξεις των ανθρώπων και καμιά εξουσία να καθορίζει τη ζωή τους. Όταν ο Μέγας Αλέξανδρος, έχοντας ακούσει γι' αυτόν, πήγε να τον δει στο πιθάρι όπου κατοικούσε και τον ρώτησε: «Τι θέλεις από μένα Διογένη να σου κάνω;», εκείνος του απάντησε: «Μη μου αφαιρείς αυτό που δεν μπορείς να μου δώσεις!», εννοώντας τον ήλιο που του τον έκρυβε το σώμα του Αλέξανδρου. Μετά από αυτό, λέγεται ο Αλέξανδρος παραμέρισε από μπροστά του ψιθυρίζοντας: «Αν δεν

ήμουν ο Αλέξανδρος, θα ήθελα να είμαι ο Διογένης». Γεννήθηκε στη Σινώπη του Πόντου και πέθανε στην Κόρινθο, σε ηλικία 80 περίπου ετών. Υπήρξε ιδιαίτερα ειρωνικός και καυστικός εναντίον των ανθρώπινων αδυναμιών και ιδιαίτερα της ματαιοδοξίας και της

υπεροψίας. Τρεφόταν από τις προσφορές των πολιτών με τους οποίους συζητούσε, δίνοντας με μεγάλη ετοιμότητα και ευφυΐα απαντήσεις στα ερωτήματά τους. Κυκλοφορούσε ξυπόλητος, φορώντας έναν ευτελέστατο χιτώνα και κρατώντας πάντα ένα μακρύ ραβδί για να διώχνει τα σκυλιά που τον γάβγιζαν. Δε δημιούργησε ποτέ δική του οικογένεια και θεωρούσε τον εαυτό του κοσμοπολίτη: «η μόνη αληθινή πολιτεία είναι αυτή που απλώνεται σ' όλο τον κόσμο» («Μόνην ορθήν πολιτείαν είναι την εκ κόσμω»).

Σάρκαζε την ευγενική καταγωγή, τη φήμη και τις κάθε λογής διακρίσεις. Περιφρονούσε επίσης την κοινωνική ηθική και δε δίσταζε να συνευρεθεί με κοινές γυναίκες στη μέση του δρόμου. Λέγεται επίσης ότι περπατούσε στους δρόμους της Αθήνας επιδεικνύοντας το μεσαίο του δάχτυλο στους περαστικούς, οι οποίοι σοκάρονταν και τότε τους έδειχνε το μικρό του δάχτυλο και τους ρωτούσε αν τους σκανδαλίζει και αυτό, γελοιοποιώντας έτσι τον καθωσπρεπισμό τους.

Όταν τον ειρωνεύτηκαν κάποτε ότι μπαίνει σε ακάθαρτους χώρους, τους απάντησε ότι και ο ήλιος μπαίνει και δεν μολύνεται... Είναι επίσης γνωστό το συμβάν που μια φορά άναψε, μέρα μεσημέρι, ένα λυχνάρι και κρατώντας το γύριζε στους δρόμους της αγοράς και όταν τον ρώτησαν γιατί το κάνει αυτό απάντησε με το περίφημο: «Ψάχνω για Ανθρώπους». Υποστήριζε την πλήρη ικανοποίηση των φυσικών και σωματικών αναγκών και ότι καμιά από αυτές δεν μπορεί να θεωρηθεί ανήθικη, αφού τις δημιουργεί όλες η φύση. Ωστόσο, ο άνθρωπος πρέπει να αποκτήσει αυτάρκεια και να περιορίσει τις ανάγκες του με την άσκηση στις ελάχιστες δυνατές και λίαν απαραίτητες από αυτές. Αντίθετα, η παράδοσή του στις σωματικές απολαύσεις αποτελεί αδυναμία και αδικία. Βλέποντας π.χ τον παχουλό ρήτορα Αναξιμένη, τον προέτρεπε να δώσει λίγη από την κοιλιά του και στους φτωχούς. Όταν πάλι είδε ένα παιδί να πίνει με τις χούφτες του νερό από τη βρύση, πέταξε αμέσως το πήλινο κύπελλο που είχε στο πιθάρι του θεωρώντας το περιττό. Τα χρήματα τα θεωρούσε άχρηστα και επιζήμια, σαν τους νόμους και προέτρεπε την καταστροφή τους. Όσο για τον πόλεμο, όταν οι Κορίνθιοι προετοιμάζονταν πυρετωδώς για να πολεμήσουν τον Φίλιππο της Μακεδονίας, για να μη φανεί και ο ίδιος ότι κάθεται και δεν κάνει τίποτα, πήρε το πιθάρι του και άρχισε να το κυλάει πέρα-δώθε!

Η Κυνική φιλοσοφία διήρκεσε πολλούς αιώνες. Το 362 μ.Χ. ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουλιανός έγραφε στον Κυνικό **Ηράκλειο** για τον Κυνικό **Οινόμαο**, που έζησε τους Ρωμαϊκούς χρόνους: «Αυτός λοιπόν είναι ο στόχος του, να υπονομεύσει κάθε σεβασμό προς τους θεούς, να γελοιοποιήσει όλη την ανθρώπινη σοφία, να ποδοπατήσει όλους τους νόμους για την τιμή και τη δικαιοσύνη και επιπλέον, να ποδοπατήσει εκείνους τους νόμους οι οποίοι χαρακτήθηκαν από τους θεούς στις ψυχές μας... Οι ληστές βρίσκουν καταφύγιο σε έρημες περιοχές, ενώ αντίθετα οι Κυνικοί πηγαινοέρχονται ανάμεσά μας, υπονομεύοντας τους κοινωνικούς θεσμούς».

Είναι φανερό από το παραπάνω η ανατρεπτικότητα

και κοινωνική ανταρσία των κυνικών. Γενικότερα μπορούμε να πούμε ότι αν οι Στωικοί ανέπτυξαν μια αναρχική θεωρία, οι κυνικοί ήταν αυτοί επέδειξαν μια αναρχική πρακτική, καταφερόμενοι εναντίον όλων σχεδόν των κοινωνικών θεσμών.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ

Η λέξη ρίψασπις, για τον πολεμιστή που έριχνε κάτω την ασπίδα του, εγκατέλειπε τη μάχη και τρεπόταν σε φυγή, ήταν ιδιαίτερα προσβλητική και υποτιμητική στην αρχαιότητα, θεωρούμενη σα μια πράξη δειλίας, ατιμίας και ανανδρίας. Η λιποταξία μάλιστα από τη μάχη ετιμωρείτο, όπως ξέρουμε, από τους Σπαρτιάτες με την εσχάτη των ποινών. Εκτός όμως από δειλός ο ρίψασπις εθεωρείτο και «προδότης», διότι άφηνε με τη φυγή του ακάλυπτο τον παραστάτη του διευκολύνοντας τον εχθρό να διασπάσει τη φάλαγγα.

Και όμως, παρά τη βεβαρημένη αρνητική προκατάληψη της εποχής εναντίον των ριψάσπιδων ο αρχαιότερος ιαμβικός ποιητής, ο Αρχίλοχος, τόλμησε να καμαρώσει με αναρχική έπαρση τον 7ο π.χ. αιώνα που έριξε την ασπίδα του και γλύτωσε έτσι τη ζωή του, γράφοντας μάλιστα ένα ποίημα εξαιρώντας την ενέργειά του αυτή! Γεννήθηκε στην Πάρο, από μητέρα σκλάβα και όταν ήταν ακόμη νέος, εστάλη μαζί με άλλους αποίκους στη Θάσο για την ίδρυση αποικίας. Μην βρίσκοντας όμως εκεί τα πράγματα όπως τα περίμεναν, εισέβαλαν στη Θράκη, ανοίγοντας πόλεμο με τους Θράκες. Σε μία απ' αυτές τις μάχες, ο Αρχίλοχος πέταξε την ασπίδα του σε ένα θάμνο και έτρεξε να σωθεί:

“Ασπίδι μεν Σαΐων τις αγάλλεται, ήν παρά θάμνω έντος αμώμητος κάλλιπον ούκ εθέλων αυτός δ' εξέφυγον θανάτου τέλος ασπίς εκείνη ερρέτω εξαύτις κτήσομαι ού κακίω.” [Κάποιος απο τους Σάιους χαιρείται την ασπίδα μου, όπλον αφεγάδιαστο, που τήνε πέταξα στα θάμν' αθέλητά μου. Όμως εγώ γλίτωσα το θάνατο. Ας πάει στο διάολο η ασπίδα. Θ' αγοράσω άλλην καλύτερη].

Μια πραγματικά αναρχική δήλωση με παρρησία, χωρίς το φόβο της κατηγορίας για δειλία ή εθνική προδοσία... Η προσωπική ζωή αξίζει πολύ περισσότερο απ' οποιοδήποτε ανθρώπινο θεσμό ή ιδεολογία, όταν μάλιστα οι πόλεμοι γίνονται, όπως συνήθως συμβαίνει, για τα συμφέροντα των αρχόντων, καί τιτλοφορούνται παραπλανητικά σαν «εθνικοί» ή «πατριωτικοί».

Πηγές κειμένων
<http://el.wikipedia.org/wiki/Αναρχισμός>
<http://eagainst.com>
Athens indymedia
Μαρία Μουζάκη

Την Παρασκευή 8 Μαρτίου 2013, αντιφασιστική πορεία μνήμης και αντίστασης, πραγματοποιήθηκε στις γειτονιές μας, στις προσφυγικές γειτονιές των κοινωνικών και ταξικών αντιφασιστικών αγώνων, στη Νίκαια...

Περισσότεροι από 300 άνθρωποι, σύντροφοι και συντρόφισσες, κάτοικοι της γειτονιάς κάθε ηλικίας και αλληλέγγυοι αντιφασίστες, διαδηλώσαμε ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις, τον κοινωνικό εκφασισμό, την αστυνομοκρατία, την τρομοκρατία κράτους και παρακράτους, που

ωθεί στην εντεινόμενη υλική, πνευματική και συναισθηματική ένδεια. Κάθε πλατεία, κάθε δρόμος, κάθε συνοικία στη Νίκαια είναι ποτισμένη

με τις μνήμες σκληρών αντιφασιστικών αγώνων [...] Είμαστε εδώ, για να θυμίζουμε, ότι δε θα επιτρέψουμε στις γειτονιές που ζούμε

καθημερινά, η τοπική ιστορία να λησμονηθεί ή να διαβάζεται ανάποδα... Θα το πούμε και πάλι: στη Νίκαια, ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίζεται...

Από την επιτροπή εργαζομένων στην **Γενική Ταχυδρομική Αιγάλεω**, τους αλληλέγγυους (εργαζόμενους, ανέργους και κατοίκους των γύρω περιοχών) και με την «θεσμική» κάλυψη της Συνέλευσης Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλων είχε προγραμματιστεί απεργιακή συγκέντρωση για τις 20

Φεβρουαρίου, ημέρα γενικής απεργίας, στις 7.30 το πρωί μπροστά από **τα κεντρικά της Γενικής Ταχυδρομικής Α.Ε.** στην οδό Κηφισού 14 στου Ρέντη. Με δεδομένο, ωστόσο, ότι η ουσιαστική διαδικασία της επιχείρησης, αυτή της διανομής των φακέλων από τα κεντρικά δρομολογείται με την έξοδο των φορτηγών στις 3 τα χαράματα,

ακριβώς αυτή την ώρα, 150 περίπου άτομα από τους διοργανωτές προχωρήσαμε στον **αποκλεισμό των εγκαταστάσεων**. Από τις 3 τα χαράματα και μέχρι το μεσημέρι κανένα όχημα της εταιρίας δεν μπήκε στις εγκαταστάσεις. Μια μικρή νίκη για τους απλήρωτους. Εργαζόμενους και απολυμένους.

Το Σάββατο 15/12 στις 13:30, έγινε αντιφασιστική πορεία στο Χαϊδάρι, μετά από κοινό κάλεσμα των τοπικών αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων του Χαϊδαρίου (κατάληψη Παπουτσάδικο, Λαϊκή συνέλευση Χαϊδαρίου, Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «Ιστός»).

Για περίπου μια ώρα στήθηκε μικροφωνική στο χώρο της προσυγκέντρωσης. Διαβάστηκαν πολλές φορές τα κείμενα των διοργανωτών και καλούσαμε τον κόσμο να διαδηλώσει μαζί μας. Κατά τις 15:00 βγήκαμε στο δρόμο με το κοινό πανό να είναι στη κορυφή (το οποίο πλαισίωσε η λ.σ.Χ. και ο «ιστός»), ενώ ακολουθούσε το πανό της κατάληψης Παπουτσάδικο. Στην πορεία πήραν επίσης μέρος με πανό και ξεχωριστά μπλοκ οι: ΟΕΝ, Αντιναζιστικό Μέτωπο Πετρούπολης και Αντιφασίστες Αστικών Συγκοινωνιών. Ο κόσμος που ανταποκρίθηκε τελικά στο κάλεσμα ήταν γύρω στα 300-350 άτομα, οι περισσότεροι Χαϊδαριώτες, αλλά και αρκετοί από γειτονικές περιοχές. Πορευτήκαμε τόσο σε κεντρικούς δρόμους, όσο και σε γειτονιές μεταναστών για 1,5 ώρα, φωνάζοντας αντιφασιστικά, αντιεθνικιστικά και αντικρατικά συνθήματα. Μοιράστηκαν κείμενα και πετάχτηκαν τρικάκια, ενώ οι αντιδράσεις του κόσμου τόσο στο δρόμο, όσο και σε μπαλκόνια και αυλές ήταν πολύ θετικές (και σε αρκετές περιπτώσεις ιδιαίτερα ένθερμες).

Στο Χαϊδάρι, μια πόλη που χτίστηκε από μετανάστες και πρόσφυγες, μια πόλη που ζει για δεκαετίες μαζί με τους «διαφορετικούς» των δύο ψυχιατρείων της και που οι γειτονιές της έχουν αγκαλιάσει τους μετανάστες από το Πακιστάν από τα τέλη της δεκαετίας του '70 (πολύ πριν γεννηθούν καν μερικοί από τους ντόπιους επίδοξους κανίβαλους), οι φασίστες και οι ρατσιστές δεν έχουν καμία θέση. Με τη δυναμική μας παρουσία στο δρόμο (με όλους τους τρόπους) δεν θα αφήσουμε χώρο για κανέναν μισαλλόδοξο μισάνθρωπο, για καμία κανιβαλική συμπεριφορά, για καμία έκφραση ενάντια στην ελευθερία. Συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας, ενάντια σε καθετί που προσπαθεί να λεηλατήσει τις ζωές μας, προτάσσοντας την αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση μέχρι την ολική ρήξη με το υπάρχον και την ανατροπή του.

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΧΑΙΔΑΡΙ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕΣ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Περισσότερα από 10.000 άτομα συμμετείχαν το Σάββατο 13-01-2013 στην πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις και τους αυτοοργανωμένους χώρους.

Πρόκειται για ένα ανθρώπινο μέγεθος ικανό όχι μόνο να λειτουργήσει ως ανάχωμα των κεντρικών πολιτικών σχεδιασμών αλλά και να επιβάλλει μια αναδιάρθρωσή τους. Δεν είναι ούτε υπερβολική (δεν πλέουμε στα ιδεολογικά πελάγη της ανάγκης για επιβεβαίωση) ούτε και επαρμένη (δεν είμαστε τόσο... ανώριμοι όσο εκτιμούν τα «σοβαρά» δεξιά κι αριστερά ιερατεία) εκτίμηση. Το μήνυμα της χτεσινής διαδήλωσης δεν περιορίζεται στην αφορμή των εκκενώσεων των καταλήψεων ούτε των επακόλουθων διώξεων. Αλλά στα αίτια των οποίων η αναγωγή ξεπερνάει τη μνημονιακή πολιτική και συναντάει την πολιτική συγκρότηση της κοινωνίας και την καθολική ουσία μιας ετεροκατευθυνόμενης ζωής.

Όσον αφορά την αφορμή της διαδήλωσης είναι γεγονός ότι από τη μία έπαιξε σαφώς ρόλο για την απελευθέρωση των 92 διωκόμενων (υπήρχαν μερικοί ανάμεσά τους που είχαν περιοριστικούς όρους και αναστολές οπότε και την σχετική προϋπόθεση ομηρείας για προφυλάκιση) και από την άλλη δημιούργησε ένα ανάχωμα στις κινήσεις του χρυσαυγίτικου υπουργείου δημόσιας τάξης (δεν μπορεί απλώς να συνεχιστεί το σχέδιο ωσάν να μην συνέβη τίποτε αλλά θα παρθεί πλέον μια απόφαση είτε ανάσχεσης είτε επίθεσης από τη μεριά της ακροδεξιάς διακυβέρνησης σε όλη αυτή πλέον την μαζική αντιστασιακή κατακραυγή με τον κίνδυνο της πολιτικής αποσταθεροποίησης να είναι κάτι παραπάνω από υπαρκτός).

Όσο σοβαρά κι αν λάβουμε υπόψη μας την αντιμετώπιση της εκκένωσης των καταλήψεων από μεριάς αριστερών και κομμουνιστών ως αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης για τη λίστα Λαγκάρντ... είναι κάτι παραπάνω από απλή τυπική λογική ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μην απαντήσουμε με μαξιμαρισμένο τρόπο σε αυτή την κυριαρχική επίθεση. Δεν είμαστε στρατιώτες καμιάς κεντρικής επιτροπής για να υπακούμε σε επιτελικές στρατηγικές και νομοτελειακές αφηγήσεις. Οι σοσιαλδημοκρατικές μανούβρες του Σύριζα πήραν τις

χιλιάδες απαντήσεις των διαδηλωτών του Σαββάτου και η πρακτορολογία των κομμουνιστών γελοιοποιήθηκε από την τόλμη και την αποφασιστικότητα των 92 διωκόμενων.

Φυσικά, οι χιλιάδες αυτοί διαδηλωτές δεν συνιστούν έναν συμπαγή και συγκροτημένο χώρο με κοινές διαδικασίες ικανό να παράξει αποφάσεις και σχεδιασμούς. Μπορεί ο αναρχικός/αντιεξουσιαστικός χώρος να είναι αυτός που αποτέλεσε τον οργανωτικό πυρήνα του γεγονότος αλλά οι χιλιάδες άνθρωποι που συνέπραξαν στον δρόμο (αν εξαιρέσουμε τις λίγες παρούσες πολιτικές οργανώσεις των αριστερών που παλινδρομούν ανάμεσα στην ανιδιοτέλεια μιας διεσταλμένης συντροφικότητας και την ιδιοτέλεια ενός ιδεολογικού εισοδισμού) αποτελούνται από αποφασισμένα άτομα, αποφασισμένες παρέες, αποφασισμένες ομάδες δημιουργώντας στο σύνολό τους μια δυναμική πολιτική μεταβλητή για την εξέλιξη των κοινωνικών και ταξικών αντιθέσεων.

Οι κατελιγμένοι μας χώροι μπορούν να δυναμώσουν τα περιεχόμενα και τις μορφές του αγώνα για-να-πάρουμε-τη-ζωή-μας-στα-δικά-μας- χέρια όποια και να είναι η απόφαση των κρατικών και παρακρατικών συμμοριών για τη συνέχεια. Χωρίς να υποστείλουμε τα πολιτικά μας χαρακτηριστικά είναι αναγκαίο να διαστείλουμε τη δεκτικότητα μας προς τις ριζοσπαστικές προτάσεις από τους αποφασισμένους για ρήξη και πολιτικά «αγεωγράφητους» διαδηλωτές του Σαββάτου. Αυτή είναι η ουσία της ριζοσπαστικής αυτοοργάνωσης που πραγματώνεται διαρκώς πλουτίζοντας όχι μόνο τον αντιθεσμικό αγώνα αλλά και το μεγάλο «στοίχημα» της αυτοθέσμησης.

Το ζήτημα έχει τεθεί. Συνεχίζουμε έχοντας την χειραφετητική επίγνωση ότι ο αγώνας για την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας είναι όρος για την ίδια μας την ύπαρξη και νοηματοδοτεί την κάθε μας επιλογή. Το Σάββατο δεν σηκώσαμε απλώς το γάντι του υπουργού δημόσιας τάξης. Του το πετάξαμε πίσω στα μούτρα.

κατάληψη Σινιάλο - <http://sinialo.espiv.net>

Ιεραρχική εξουσία

μία σχέση πρῶσταγής-υποταγής

Σίγουρα από την αρχή που ο άνθρωπος, λόγω φυσικής και βιολογικής ανάγκης, δημιούργησε τις πρώτες μορφές κοινωνίας, παρατηρήθηκε έντονα και το φαινόμενο της κυριαρχίας. Με γνώμονα τα ζώδια ένστικτα, τη σωματική διάπλαση και τη δύναμη, το αρσενικό με τις ιδιότητες αυτές, κυριάρχησε αρχικά πάνω στα υπόλοιπα άτομα της φυλής του, η μορφή αυτής της εξουσίας είναι κάτι το φυσικό την εποχή εκείνη.

Σύντομα δημιουργούνται κυρίαρχοι και κυριαρχούμενοι (υποταγμένοι) στη σχέση μεταξύ αρσενικού/θηλυκού, ενήλικου/παιδιού ή γονιού/παιδιού, η οποία διαιωνίζεται ανά τους αιώνες, με την εκπαίδευση να την ορίζει όπως και σε όποιο βαθμό θέλουν οι κυρίαρχοι.

Αυτή η λανθάνουσα εξουσία σιγά σιγά δημιουργεί μια εκλεκτή τάξη, όπου με μεγάλη μαεστρία αρχίζει να επεκτείνει την εξουσία της. Δημιουργεί θεσμούς βαπτίζοντας τους φυσικούς και φτιάχνει νόμους ώστε όλα να είναι γραμμένα.

Η ελίτ αυτή βρίσκει στέγη στα υπό δημιουργία κράτη. Ορίζει σύνορα για να μπορεί εύκολα να ελέγχει ότι περικλείεται μέσα σε αυτά. Για τη διαφύλαξη των νόμων και τη προστασία του κράτους φτιάχνει στρατό, αστυνομία, δικαστές, φυλακές και οτιδήποτε μπορεί να του διασφαλίσει την ομαλή λειτουργία. Μην ξεχνάμε τις, ανά τους αιώνες, καταστολές των εξεγερμένων από τους εξουσιαστές και τους φύλακες τους χρησιμοποιώντας υπέρμετρη βία ακόμα και πολέμους απλά και μόνο για να δείξουν ποιος είναι το αφεντικό.

Προσφέροντας τίτλους ιδιοκτησίας και αξιωμάτων, συνεχίζεται το παιχνίδι των ταξικών διαφορών, διότι οι πλούσιοι θέτουν πιο εύκολα υπό την εξουσία τους, τους φτωχούς με ανταλλάγματα πενιχρούς μισθούς (μισθωτή σκλαβιά) χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανένα για ότι κακό προκαλούν. Έτσι όπως το έγραψε ο Μαλατέστα στο βιβλίο "Προς μια ελεύθερη Κοινωνία":

<<κύριος λόγος της βάρβαρης εκμετάλλευσης της φύσης,

αλλά και των δεινών των εργατών, των ανταγωνισμών και των κοινωνικών αγώνων, είναι το δικαίωμα στην ιδιοκτησία που παρέχει στους ιδιοκτήτες της γης, των πρώτων υλών και όλων των μέσων παραγωγής, την δυνατότητα να εκμεταλλεύονται την εργασία των άλλων και να οργανώνουν την παραγωγή όχι χάριν της ευημερίας του συνόλου, αλλά για να εξασφαλίσουν ένα μέγιστο κέρδος στον εαυτό τους.>>

Για να μετριάσει και τις αντιδράσεις των καταπιεσμένων συνεργάζεται άψογα με τις εκκλησίες των θρησκειών τάζοντας παραδείσους για τους υπάκουους βαπτίζοντας τους <<καλούς>> και κόλαση για τους άπιστους και <<κακούς>> αντίστοιχα. Κάθε εκκλησία είναι πιστός σύμμαχος του κράτους στην καθυπόταξη της ανθρωπότητας. Σ' όλη την πορεία της ιστορίας, οι κυβερνήσεις χρησιμοποίησαν τη θρησκεία τόσο σα μέσο για να κρατήσουν τους ανθρώπους στην άγνοια όσο και σαν «ασφαλιστική δικλείδα» της ανθρώπινης εξαθλίωσης κι απογοήτευσης. Επιπλέον, η ίδια η ουσία της θρησκείας είναι ο υποβιβασμός της ανθρωπότητας προς μεγαλύτερη δόξα του θεού.

«Όντας ο θεός το παν», γράφει ο Μπακούνιν, «ο πραγματικός κόσμος κι ο άνθρωπος δεν είναι τίποτα. «Όντας ο θεός η αλήθεια, η δικαιοσύνη, το καλό, η ομορφιά, η δύναμη κι η ζωή, ο άνθρωπος είναι το ψέμα, η αδικία, το κακό, η ασχήμια, η αδυναμία, κι ο θάνατος. Όντας ο θεός ο αφέντης, ο άνθρωπος είναι δούλος».

Συνακόλουθα, όχι λιγότερο απ' το κράτος, η θρησκεία είναι η άρνηση της ελευθερίας και της ισότητας.

Οι ελέω θεού θεοκράτες, μονάρχες και λοιποί απολυταρχικοί ηγέτες για πολλούς αιώνες κυριάρχησαν στις μάζες. Στα τέλη του 18ου αιώνα αυτά τα πολιτεύματα άρχισαν να μπαίνουν στο περιθώριο, με αφορμή τη γαλλική επανάσταση. Στη κρίσιμη αυτή στιγμή δε μπόρεσε η πραγματική δημοκρατία δηλαδή η άμεση να εγκαθιδρυθεί από τους επαναστάτες.

Έτσι όλα τα πολιτειακά μορφώματα της δημοκρατίας (Αντιπροσωπευτική δημοκρατία, Βασιλευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία, Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία κ.α.) επικράτησαν και ο κοινοβουλευτισμός έφερε άλλο ένα κακό, τα κόμματα.

Τα κόμματα δίνουν μια τεχνητή ανάσα στα χειραγωγημένα μέλη τους και οπαδούς τους, μοιράζοντας εξουσιαστικούς ρόλους εκτοξεύοντας φρούδες ελπίδες.

Όπως έχει πει ο Καστοριάδης <<μόλις ανέρχεται στην εξουσία, το κόμμα εγκαθιδρύει ξανά ή η εγκαθιδρύει παντού την ιεραρχία που καθορίζει την ίδια του την οργάνωση, και μαζεύει γύρω του τα γραφειοκρατικά στρώματα της διαχείρισης της παραγωγής, της οικονομίας, του κράτους, της κουλτούρας. Έτσι συγκροτείται μια κυρίαρχη και εκμεταλλεύτρια τάξη, η γραφειοκρατία η οποία, πίσω από τη νομική μορφή της <<εθνικοποίησης>>, έχει στη διάθεση της πλήρως τα μέσα και τα αποτελέσματα της παραγωγής, το χρόνο των ανθρώπων, την ίδια τους τη ζωή.

Η συνεχή εξέλιξη του ανθρώπινου είδους αρχίζει να του δίνει παράλληλα άλλη μια λανθάνουσα εξουσία.

Αυτή τη φορά αρχίζει σταδιακά να βλέπει ότι μπορεί να εκμεταλλευτεί τη φύση προς όφελος του. Στην αρχή καλύπτει τις ανάγκες του, μετέπειτα τις ανάγκες των υπολοίπων σε μια σχετική αρμονία με τη φύση.

Η αύξηση του πληθυσμού, η συγκέντρωση του σε πόλεις με ολοένα μεγαλύτερες ανάγκες μετατρέπουν τον άνθρωπο σε αδηφάγο ον που απομυζεί τους φυσικούς πόρους και λεηλατεί την γη.>>

Πρόσχημα σε αυτή τη λεηλασία αποτελεί και αυτό που έγραψε ο Μ. Μπούκτσιν <<ότι σύμφωνα με αυτή την καταστροφική για το περιβάλλον αντίληψη, η φύση παρουσιάζεται σκληρή, φειδωλή και εχθρική. Για να ξεφύγει ο άνθρωπος από το «βασιλείο της αναγκαιότητας» και να αναπτύξει πολιτισμό και ελευθερία, λένε, πρέπει πρώτα να καθυποτάξει τη φύση>>.

Το καθετί στη φύση είναι για τον άνθρωπο. Λειτουργεί απλά με <<το χρειάζομαι, το παίρνω>> χωρίς να σκέφτεται τις καταστροφικές συνέπειες.

Φτάνει σε σημείο όχι μόνο να σκοτώνει για τροφή αλλά να σκοτώνει για να ικανοποιήσει τις ακόρεστες ορέξεις του για ρουχισμό, γαστρονομία, χρησιμοποιώντας τα σπλάχνα των ζώων για διάφορα σκευάσματα αφού πρώτα πειραματίζεται πάνω τους. Φτιάχνει φυλακές και βάζει μέσα τα ζώα, για να βλέπουν οι άνθρωποι, πόσο ανώτεροι είναι από αυτά τα ωραία και άγρια πλάσματα. Σκοτώνει για μια φωτογραφία και πολλά άλλα φρικιαστικά εγκλήματα που δε φτάνουν αμέτρητες σελίδες να χωρέσουν.

Αν ο αφανισμός της πανίδας είναι τόσο ολέθριος, η καταστροφή της χλωρίδας είναι κάτι το άκρως επικίνδυνο.

Η κυρίαρχη ελίτ σπέρνει τις πολυεθνικές της ακόμα και στις πιο απόρθητες ζούγκλες-πνεύμονες του πλανήτη με σκοπό να ξεζουμίσει τα πάντα προς όφελος της αδιαφορώντας για τις συνέπειες στις τοπικές κοινωνίες και στο περιβάλλον.

Φυσικά οι συνέπειες είναι γνωστές σε πολλούς

ανθρώπους για το τι συμβαίνει όταν διαταράσσεται η αρμονία αυτού του πλανήτη.

Όπως είχε γράψει ο Ελιζε Ρεκλύ το 1860 : << Υπάρχει μια μουσική αρμονία μεταξύ της γής και των λαών που αυτή

τρέφει και όταν κάποιες κοινωνίες ασύνετες παραβιάζουν αυτή την αρμονία πάντοτε στο τέλος το μετανιώνουν.>>

Η όλη ιστορία της κυριαρχίας συνεχίζει να λειτουργεί σαν μια αλυσίδα, όπου ο κάθε κρίκος είναι ο κάθε άνθρωπος, θεωρώντας το φυσικό, ασκεί τη δικιά του εξουσία πάνω σε κάτι άλλο πάνω σε αυτή γη.

Έχει γίνει πλέον, αναπόσπαστο κομμάτι της ανθρώπινης φύσης που δρα είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα προς αυτή την κατεύθυνση παρακάμπτοντας όποιου είδους συναισθήματα.

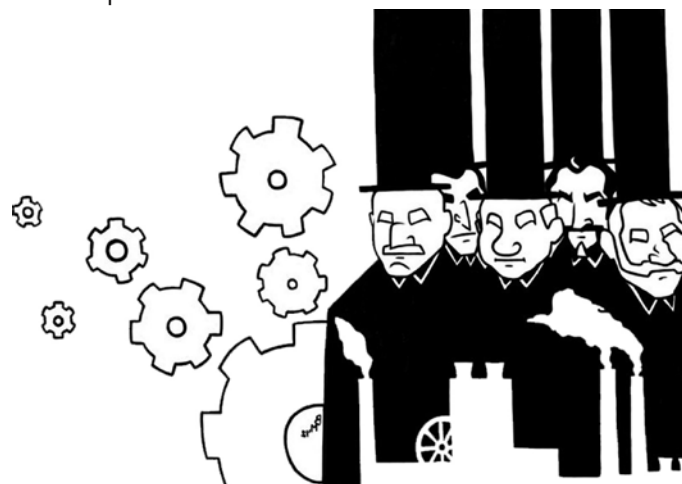
Ας μη ξεχνάμε ότι υπάρχει μια κοινωνική κατασκευή των ατόμων που δίνει τη ψευδαίσθηση ότι ακόμα και στα άτομα, που ήδη εξασκείται πάνω τους εξουσία, μπορούν και αυτοί με τη σειρά τους να ασκήσουν κάποια μορφή

εξουσίας, σε κάποιον άλλο, ώστε η αλυσιδωτή αυτή ενέργεια να συντηρεί το απάνθρωπο σύστημα. Έτσι όλοι νιώθουν συνένοχοι και υπόδουλοι με την έννοια "υπομένω τον ζυγό μου και δεν αντιδρώ".

Το απεριόριστο φάσμα ρόλων προσφέρεται στον καθένα, ακόμα και αυτοί που δεν τους δέχονται τους επιβάλλεται κάποιος κοινωνικός ρόλος αυτός του περιθωριακού ή του κουκουλοφόρου.

Συμφωνώ πλήρως με τον Μπακούνιν στο βιβλίο του 'Θεός και κράτος' σε μια συγκλονιστική παράγραφο και αφήνω να ξεσπάσει η οργή μου μαζί με τη δική του ενάντια «σε όλους τους βασιανιστές, όλους τους καταπιεστές κι όλους τους εκμεταλλευτές της ανθρωπότητας — παπάδες, μονάρχες, κρατικούς, αξιωματούχους, στρατιωτικούς, δημόσιους κι ιδιωτικούς, χρηματιστές, κάθε λογής επίσημους, αστυνόμους, χωροφύλακες, δεσμοφύλακες και δήμιους, καπιταλιστές κι αγιογδύτες, συμβολαιογράφους και μεγαλοκτηματίες, δικηγόρους, οικονομολόγους, πολιτικούς κάθε απόχρωσης, μέχρι τον πιο μικρό εμποράκο που πουλάει ζαχαρωτά».

Η επιτακτική ανάγκη να συνειδητοποιήσει ο καθένας μας ότι είμαστε φιλοξενούμενοι αυτού του πλανήτη και λειτουργούμε αρμονικά με ότι υπάρχει σε αυτόν είναι το κλειδί για την πραγματική απελευθέρωση και ευτυχία του ανθρώπου.

ΜΕΞΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ...

για το κίνημα των Ζαπατίστας

Όταν μιλάμε για το Κίνημα των Ζαπατίστας θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι είναι ένα σύγχρονο κίνημα χωρίς ρίζες στο παρελθόν. Παρόλα αυτά οι Ζαπατίστας όπως τους γνωρίζουμε σήμερα είναι στην πραγματικότητα μια αναβίωση του κινήματος που ηγήθηκε ο Emiliano Zapata, στην αρχή του 20ου αι. (1911) κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, γνωστή ως η Μεξικανική Επανάσταση.

Με το σύνθημα "η γη ανήκει σε αυτούς που τη δουλεύουν", ο Zapata συγκέντρωσε στον Απελευθερωτικό Στρατο του Νότου περισσότερες από 27 χιλιάδες άντρες και γυναίκες, στην πλειοψηφία τους ιθαγενείς και αγρότες στο νότο της χώρας, στον αγώνα για την ανάκτηση των εκτάσεων που τους είχαν αρπάξει οι caciques¹ και οι γαιοκτήμονες, ένα ζήτημα που η κατά τα άλλα επαναστατική κυβέρνηση του Francisco I. Madero δεν θέλησε να συμπεριλάβει στα κυβερνητικά της σχέδια και οδήγησε στη ρήξη μαζί τους. Εξαιτίας αυτής της ρήξης οι Ζαπατίστας με το Plan de Ayala, αρνούνται να αναγνωρίσουν την κυβέρνηση (καθώς και τους επόμενους δυο

προέδρους) και οικοδομούν ένα κίνημα αυτόνομο από την κρατική εξουσία που διαρκεί μέχρι το 1919 (έτος της δολοφονίας του Zapata), αλλά ανεπίσημα εξακολουθούν να υπάρχουν καθόλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα.

Την 1η Ιανουαρίου 1994, η μέρα ξημερώνει με πρωτοσέλιδα σε όλες τις εφημερίδες: 3.000 ιθαγενείς που αυτοαποκαλούνται Εθνικοαπελευθερωτικός Στρατός των Ζαπατίστας επικεφαλής σε επτά δήμους στην επαρχία των Τσιάπας, εκδίδουν ανακοίνωση κυρήσσοντας τον πολέμο ενάντια στην κυβέρνηση και την πρόθεσή τους να φτάσουν μέχρι την πρωτεύουσα του κράτους. Η εξέγερση διαρκεί 12 ημέρες, κατά τη διάρκεια της οποίας πολλές προσωπικότητες (από τον θρησκευτικό, πνευματικό και πολιτιστικό χώρο), ομάδες, οργανώσεις, και ατομικότητες ζητούν να δοθεί τέλος στην σύγκρουση.

Οι νέοι Ζαπατίστας ξεκινούν διαδικασίες διαλόγου

1. Προύχοντες στις επαρχίες της Λατινικής Αμερικής την περίοδο της Ισπανικής Μοναρχίας.

{ Μερικές σκέψεις για το κίνημα των Ζαπατίστας }

με την κυβέρνηση, που λήγει με τις Συμφωνίες του San Andrés (1996), με τις οποίες επιδιώκουν την αναγνώριση μεταξύ άλλων του αυτονομικού δικαιώματος, της κουλτούρας και των δικαιώματων των ιθαγενών στο Σύνταγμα της χώρας καθώς επίσης το να ανταποκριθεί η κυβέρνηση στα αιτήματα για δικαιοσύνη και ισότητα των ιθαγενών και των φτωχών του Μεξικού. Όπως είχε ήδη συμβεί πριν από πολλά χρόνια, η κυβέρνηση τους προδίδει (ομοίως τους πάνω από 65 αυτόχθονες πληθυσμούς που ζουν στη χώρα), δίνοντας τους λίγα ψίχουλα για να καλύψει τα αιτήματά τους. Ο EZLN αποφάσισε να διακόψει τις σχέσεις και να αρχίσει να εργάζεται ανεξάρτητα από την κυβέρνηση για να κερδίσει το στοίχημα στην κατασκευή αυτονομίας.

Αν και ο αγώνας των Ζαπατίστας έγινε ουσιαστικά για την επίτευξη του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση, στα αιτήματά τους δεν υπάρχει πρόθεση για τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου κράτους από το Μεξικό.

Το σκεπτικό είναι κυρίως η αναγνώρισή τους από την κυβέρνηση προκειμένου να σταματήσει να αγνοεί τους αυτόχθονους πληθυσμούς της χώρας. Για το λόγο αυτό σε όλες τις δημόσιες εκδηλώσεις τους ψάλλουν τον εθνικό ύμνο και ορκίζονται μπροστά στην σημαία βεβαιώνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι είναι υπήκοοι αυτής της χώρας.

Το 2003 γίνεται γνωστή δημόσια η διαίρεση μεταξύ του πολιτικού τμήματος της Οργάνωσης, ονομαζόμενο Βάσεις Υποστήριξης των Ζαπατίστας (Bases de Apoyo Zapatistas κατα πλειοψηφία αυτόχθονες tzetzales, tojolabes, Tzotzil, κλπ.) και του στρατιωτικού, καθώς θεωρούν ότι ο το στρατιωτικό τμήμα παρεμβαίνει στις δημοκρατικές διαδικασίες και αποκτά εξουσία έναντι των υπολοίπων τμημάτων. Με αυτόν τον τρόπο τα Διοικητικά Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης (Juntas de Buen Gobierno) είναι υπεύθυνα για την ασφάλεια, δημοκρατικές διαδικασίες και την κατασκευή και την ανάπτυξη της αυτονομίας, και ο EZLN παραμένει χωμένος στα βουνά και τη ζούγκλα των Τσιάπας και η επαφή γίνεται μόνο με επίσημες ανακοινώσεις και προκηρύξεις.

Η BAZ και JBG φιλοδοξούν να πραγματοποιήσουν ένα νέο πρόγραμμα εργασίας και δημιουργούν άμεσες επαφές με την "οργανωμένη κοινωνία των πολιτών": προωθούν μια έντονη ενημερωτική και προπαγανδιστική δραστηριότητα (συμπεριλαμβανομένου του περιοδικού Εξέγερση) δημιουργούν οργανώσεις εκτός των εδαφών των Ζαπατίστας, όπως το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο των Ζαπατίστας, ανοίγουν ολοένα και περισσότερους χώρους στήριξης όπως το Comandante Ramona Cafe στην Πόλη του Μεξικού και επιτρέπουν την είσοδο χιλιάδων ανθρώπων στις κοινότητες ως παρατηρητές ή συνεργάτες.

Το 2005, ο EZLN ανακοινώνει την Έκτη Διακήρυξη της Ζούγκλας Λακαντόνα με την οποία καλεί όλες τις οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς να σχηματίσουν ένα εθνικό μέτωπο, οριζόντιο, χωρίς τη συμμετοχή κομμάτων στον αγώνα για την κατασκευή ενός άλλου Μεξικού χωρίς πρόεδρο και ένα νέο Σύνταγμα που θα περιέχει μια απάντηση στα αιτήματα όλων των αντιμαχόμενων παρατάξεων της χώρας. Εκατοντάδες ομάδες, οργανώσεις και ατομικότητες της αριστεράς σε όλη τη χώρα ανταποκρίνονται στο κάλεσμα και δηλώνουν υποστηρικτές, ανάμεσά τους και πολλές αναρχικές συλλογικότητες. Η συμμετοχή ήταν τόσο μεγάλη που οργανώθηκε η Αναρχογαλακτική Συνάντηση για τις συλλογικότητες που υποστήριζαν την πρωτοβουλία και που έβλεπαν σε ένα κίνημα πλαταφορμιστικού χαρακτήρα την δυνατότητα να ενωθούν με άλλα άτομα για την κατασκευή μια εναλλακτικής πρότασης χωρίς ηγέτες και Κράτος.

Η Άλλη Καμπάνια (το όνομα του κινήματος που προκύπτει από τη δημοσίευση της έκτης Διακήρυξης της Ζούγκλας Λακαντόνα) αυτοπροσδιορίζεται ακομματική, παρόλα αυτά μερικά αριστερά κόμματα συμμετέχουν ως μέλη. Το Κομμουνιστικό Κόμμα (χωρίς να είναι επίσημα καταχωρημένο στη χώρα του Μεξικού) έχει αναλάβει να φέρνει τις εικόνες των ηγετών σε κάθε συνέλευση ή συνάντηση και συγχρόνως να προσπαθεί να εισάγει τα πολιτικά ιδεώδη του. Το ίδιο συμβαίνει και με πρόσωπα που ανήκουν στο χώρο της αριστεράς προκειμένου να κάνουν κομματική δουλειά σε επίπεδο βάσης στα πλαίσια της πρωτοβουλίας των Ζαπατίστας.

Στα δυο εκλογικά τσίρκο που πραγματοποιήθηκαν από την εμφάνιση του κινήματος για την Άλλη Καμπάνια (LOC), πολλά άτομα μέλη του, έχουν καλέσει για

2. Το 1981, το Κομμουνιστικό Κόμμα Μεξικού διαλύθηκε για να δημιουργηθεί το Ενιαίο Σοσιαλιστικό Κόμμα του Μεξικού, όπου συγχωνεύεται με το Κίνημα της Σοσιαλιστικής Ενότητας και Δράσης, την παράταξη του Λαϊκού Κόμματος του Μεξικού και το Λαϊκό Κίνημα δράσης.

3. "Movimiento por la Paz con Justicia y Dignidad",

{ Μερικές σκέψεις για το κίνημα των Ζαπατίστας }

συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία προκειμένης της ήττας της άκροδεξιάς (που αντιπροσωπεύεται από το PRI και PAN) και την άνοδο στην εξουσία της "αριστεράς" (PRD), ένα κόμμα που υποτίθεται ότι θα μπορούσε να εγγυηθεί το "κράτος δικαίου". Ο ίδιος ο EZLN καθ' όλη τη διαδικασία του διαλόγου με την κυβέρνηση για την υπογραφή των συμφωνιών του San Andrés, διατηρούσε επαφές με την τότε ελίτι της χώρας, τον Cuauhtémoc Cárdenas. Αλλά για να μην πάμε τόσο μακριά, από το 2011 έχει υποστηρίξει δημοσίως ένα απολύτως ρεφορμιστικό κίνημα που ονομάζεται "Κίνηση για την Ειρήνη με Δικαιοσύνη και Αξιοπρέπεια", με επικεφαλής τον ποιητή Javier Sicilia, του οποίου ο γιος σκοτώθηκε από λαθρέμπορους ναρκωτικών. Αυτή η πρωτοβουλία πολιτών από την αρχή επεδίωξε διάλογο με την κυβέρνηση για να διασφαλίσει ότι θα ανταποκριθεί στις απαιτήσεις για αποζημιώσεις για τις οικογένειες των δολοφονημένων από τα κυκλώματα ναρκωτικών.

Το LOC- η Άλλη Καμπάνια αυτοχαρακτηρίζεται ως οριζόντιο κίνημα χωρίς ηγέτες. Ωστόσο, είναι γεμάτο από φιγούρες ή προσωπικότητες που το κάνουν να φαίνεται ιεραρχικό. Όπως στην περίπτωση του **Subcomandante Marcos** που όχι μόνο είναι η φωνή των Ζαπατίστας, αλλά μια φιγούρα αντιπροσωπευτική και συμβολική για ολόκληρο το ανεξάρτητο αριστερό κίνημα (αν και όλες οι προκηρύξεις του JBG δείχνουν το αντίθετο). Από την αρχή το LOC και κάθε μία από τις δράσεις που καλούσε ο EZLN έχουν υποστηριχτεί από τις συλλογικότητες και ατομικότητες- μέλη, δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τις πρωτοβουλίες που έχουν βγει από μικρότερες συλλογικότητες. Προφανώς, είναι τα μέλη και οι υποστηρικτές που δεν καταφέρνουν στην πράξη την οριζόντια δομή.

Παρά το γεγονός ότι τα επιτεύγματα του κινήματος των Ζαπατίστας οφείλονται κυρίως στη χρήση

ένοπλης βίας κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του 94, το 1996, αποφάσισαν να υιοθετήσουν την ειρηνική αντίσταση, δηλαδή, όχι την επίθεση, αλλά την άμυνα. Και αυτό είναι ό, τι έχουν κάνει όλα αυτά τα χρόνια: αμύνονται. Αν και ο πόλεμος χαμηλής έντασης δεν έχει σταματήσει, αλλά αντίθετα έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, ο EZLN δεν έχει ποτέ ξαναχρησιμοποιήσει τα όπλα. Έχει νόημα μια ένοπλη οργάνωση που δεν χρησιμοποιεί όπλα;

Ο LOC, μετά από την πρόταση των Ζαπατίστας από την αρχή προέκυψε ως ένα ειρηνικό κίνημα πολιτών που απορρίπτει ανοιχτά τη χρήση της βίας ως μέσο επίθεσης. Μπορούμε να βρούμε σωρό θέσεων και καταδικαστικών αποφάσεων κατά της πρακτικής της βίας. Ο LOC δεν έχει πάει ποτέ πέρα από ενέργειες δικτύωσης και ατελείωτο διάλογο και συζήτηση γύρω από το πώς να οικοδομήσουμε νέες μορφές διακυβέρνησης, εργασίας, κλπ.

Με το κείμενο αυτό δεν αποσκοπούμε στην καταδίκη των Ζαπατίστας ή όσων ουτοπικά πιστεύουν ότι η οργανωτική διαδικασία και ο αγώνας των LOC είναι μια πραγματική επίθεση κατά του Κράτους. Αναγνωρίζουμε ανοιχτά ότι η οικοδόμηση της αυτονομίας των Ζαπατίστας είναι ένα από τα πιο ενδιαφέροντα πειράματα που υπάρχουν σε αυτά εδώ τα μέρη, αν και φυσικά δεν είναι η μόνη, καθώς υπάρχουν και άλλα αυτόνομα κινήματα ιθαγενών σε άλλα μέρη της χώρας (ERP, ERPI, Alianza Magonista, Ñomndaa Radio ...). Όσον αφορά τον LOC εκφράζουμε έντονες επιφυλάξεις σχετικά με τα μέσα και τους στόχους για τους οποίους δουλεύουν. Ένα δίκτυο αλληλεγγύης και υποστήριξης δεν είναι αρκετό για να επιτευχθεί μια ουσιαστική αλλαγή.

Οι Ζαπατίστας, όλα αυτά τα χρόνια, έχουν καταφέρει να αντέξουν την επίθεση του κράτους,

{ Μερικές σκέψεις για το κίνημα των Ζαπατίστας }

όλα τα είδη των δυνάμεων της (α)νομίας και τις παραστρατιωτικές ομάδες. Έχουν ανακτήσει χιλιάδες εκτάρια γης. Έχουν δημιουργήσει νοσοκομεία, σχολεία και παραγωγικούς συνεταιρισμούς. Έχουν εκπαιδεύσει υποκινητές που με τη σειρά τους εκπαιδεύουν άλλους. Έχουν δημιουργήσει ένα δικό τους σύστημα διακυβέρνησης (las Juntas de Buen Gobierno), που συνεχίζει την παράδοση των κυβερνήσεων με πράξεις και έθιμα στα οποία είναι χτισμένη η άμεση δημοκρατία. Οι ηγέτες εκλέγονται μέσα από συνελεύσεις και αν δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους, τους αποσύρουν από τα καθήκοντά τους. Κάθε αρμοδιότητα είναι προσωρινή και οι ευθύνες ανατίθενται κυκλικά. Έχουν δημιουργήσει μια πολιτική και γεωγραφική δομή μέσω των Caracoles, έτσι ώστε ολόκληρη η περιφέρεια να είναι ενωμένη. Έχουν δημιουργήσει ένα δικό τους σύστημα δικαιοσύνης.

Λένε οι μεγαλύτεροι σε ηλικία Ζαπατίστας, ότι χρόνια πριν, όχι πολλά βέβαια, οι αυτόχθονες στα Τσιάπας δεν είχαν δικαίωμα να περπατήσουν στο πεζοδρόμιο, έπρεπε να πάνε από το δρόμο. Λένε ότι για τις γυναίκες που δούλευαν στα χωράφια των caciques, ίσχυε ο Νόμος της Πρώτης Νύχτας (πριν από το γάμο έπρεπε να ξεπαρθενευτεί από τον ιδιοκτήτη). Λένε ότι τους φέρονταν σαν ζώα. Και πολλά άλλα πράγματα εξίσου αηδιαστικά. Γι' αυτό και εμείς δεν θα επικρίνουμε τον τρόπο που έχουν επιλέξει να οικοδομήσουν την αυτονομία τους, ο καθένας πρέπει να ενεργεί, λαμβάνοντας υπόψη τις συνθήκες και το πλαίσιο στο οποίο ζει.

Αυτό που μπορούμε να επικρίνουμε είναι ακριβώς η απουσία της κριτικής από πολλές συλλογικότητες και άτομα του αναρχικού χώρου στο Μεξικό. Πώς γίνεται να συμμετέχουν σε ένα ιεραρχικό κίνημα που τιμωρεί όσους δεν ακολουθούν τους κανόνες (και αυτό το λέμε για τους συντρόφους που βρίσκονται πιο κοντά στην οργάνωση); Πώς μπορούν να συμμετέχουν στην εν λόγω καταδίκη της βίας εάν το να είσαι αναρχικός σημαίνει από μόνο του μια βίαιη στάση απέναντι στην καθεστηκυία τάξη; Πώς μπορούν να κάνουν συμμαχίες με μια οργάνωση που επιδιώκει την οικοδόμηση της δημοκρατίας, εφόσον δεν πιστεύουμε στην δημοκρατία, ούτε στις σημαίες, πατρίδες ή εθνικούς ύμνους; Πώς μπορούν να πιστεύουν σε ένα μαζικό κίνημα; Πώς μπορεί να νομίζουν ότι θα έρθουμε σε συμφωνία με τους μαρξιστές, τροτσκιστές, λενινιστές, κομμουνιστές, ειρηνιστές ...; Ποιά ιδεολογική συγγένεια μπορεί να μας ενώνει με μια μαρξιστική οργάνωση;

Εμείς πιστεύουμε σε μια εγγύτητα που βλέπει πέρα από το να δηλώνεις αντικαπιταλιστής, ή να πω ακτιβιστής, ή ενάντια στο κράτος και το παρόν δημοκρατικό σύστημα. Πιστεύουμε στη δημιουργία ομάδων συγγένειας με βάση την ουσιαστική

πρακτική, που θα αντιταχθεί και θα αντικρούσει την Εξουσία. Πιστεύουμε στην καταστροφή του συστήματος, όχι στον πιθανό μετασχηματισμό και την αποκατάσταση του. Πιστεύουμε στην άμεση αντιπαράθεση χωρίς ανάγκη για αιτιολόγηση της ως αυτοάμυνα ή αντίσταση. Αυτές οι διαφορές στον τρόπο δράσης, τους στόχους, και τα μέσα αγώνα που χρησιμοποιούν οι Ζαπατίστας και το LOC, μας κάνουν να μένουμε μακριά τους.

Το κείμενο υπογράφει η
La letra armada από το Μεξικό

La letra armada είναι μια συλλογικότητα που ασχολείται με την επιμέλεια, επεξεργασία και εκτύπωση αναρχικού υλικού για τη διάδοση του εξεγερσιακού αγώνα ενώ παράλληλα στηρίζει αλληλέγγυα τους κρατούμενους του κοινωνικού πολέμου που αιχμαλωτίζονται ή κυνηγούνται από το Κράτος.

Ευχαριστούμε τους συντρόφους για τη συνεισφορά τους με το κείμενο και την συντροφίσα Εμ. για την μετάφραση.

{ Ποιητική αδεία }

Μια και περνάμε αυτές τις δύσκολες στιγμές, ας διανθίσουμε την πραγματικότητα μας με τους παρακάτω στίχους - απόσπασμα - από το ποίημα **"Το πανηγύρι της Κακάβας"** από την ποιητική συλλογή **"Ο δωδεκάλογος του γύφτου"** του Κωστή Παλαμά.

*Αφιερωμένο στους αγωνιούντες πατριδοκάπηλους στην εποχή της παγκοσμιοποίησης.

—Γύφτε ήσά, άκου σέ με το πρωτόσταιτο είμαι
σημάδι από την πλάση που θα' ρθεί,
κι ύστερα κι από ποιούς καιρούς και χρόνια πόσα!
Ένας εγώ, και ζω για χίλιους.
Γύφτε ήσά, άκουσέ με, δε σου μίλησε
προφήτης σου ποτέ σαν τη δική μου γλώσσα.

Ποιός είναι αυτός που πύργους χτίζει στον αέρα
με τη φωνή του κράχτη και μοιράζει μας
βασίλικά τα κάστρα, κι άπρεπων ελιπίδων
ίσκιους μπροστά στα μάτια μας σαήυει;
Είμαστε' εμείς οι απάριδοι κι οι αγιάτρευτοι
γιούχα και πάντα γιούχα των πατρίδων!

Είμαστε' εμείς οι θάνατοι απολήτιστοι
κι οι Ποιητές λημέρια των ακάθαρτων,
κι οι Ποιητές ταμπούρια των κιστήδων
στη στρούγγα ήλιοσολόμνημα και φαγωμός
ήλικων, σκυλιών, προβάτων και τσοπάνδων.
Γιούχα και πάλη γιούχα των πατρίδων!

Η μάγτρα είν' ο αφήλιωτος οχτρός μας,
την πλάτωσιά του κόσμου τη στενεύει,
στριγγιλόχορτα φυτρώνουν και γοργόνια
βηλαστομανώντας κάτω από τον ίσκιο της
του δοθερού αναγλήθισμα, τα μαραζώνει
τα ξεφτέρια του νου και της καρδιάς τ' απθόνια.

Το κρίμα εκεί σκορπιός, ποτέ ήλιοντάρι
και τον κακό τόνο μολεύει η μάγτρα
και βρέφος ο καλός που τον ποτίζει ακριόν
δουλεύετε τον ξανά τον κόσμο στη φωτιά,
και τα καλά του ξανανθίσει και τα κρίματα,
χτυπώντας τον, με το σφυρί και με τ' αμόνι.

Περάστε απάνω από τις μάγτρες, τα μουλιάρια σας
φερώστε τα σαν τα σκουπόξηλα, όταν οι μάγισσες
τα καθαλάνε
ο κόσμος ακομμάτιαστος και απέραντος
όπου τελειώνουν οι στεριές,
τα πέλαγα αρχινάνε.

Όσα βουνά κι αν ανεβείτε,
απ' τις κορφές τους θ' αγναντεύετε άλλες κορφές
ψηλότερες, μιαν άλληνη πλάση ξελογιαστρα
και στη κορφή σα φτάστε την κατάψηλη,
πάλη θα καταλάβετε πως βρίσκεστε
σαν πρώτα κάτω απ' όλα τ' άστρα.

Ο Νόμος, όταν απ' τη γνώμη του σοφού
δε δίνεται σαν κάτι θεόσταιτο,
στραγουλιστής και πνίκτης είναι ο νόμος
πνοή του νόμου που τα πάντα κυβερνά,
μέσα μας είν' εμάς ο νόμος, αποτομάτης
Νόμος εμάς, νυκτόμερα και πάντα, ο δρόμος.

Ποιός είσαι που μας σπρώχνεις προς το κάρφωμα
που ανάξιος θα μας έκανε να πίνουμε,
καθώς τώρα τον πίνουμε, τον ήλιο;
Η κούπα μας κρατείται πάντα ολόγιομη
κι αν έχουμε πατρίδα, φτάνει αυτή ως εκεί
που φτάνει και του ήλιου το βασίλειο.

Μες στου Εφραπίόταμου φυτρώσαμε
την πλάση που όλη είν' από τέρατα,
τέρατα και το φως και το σκοτάδι,
και στέκει ανάμεσό τους ο άνθρωπος

με τη ζωή που τον πηλακώνει σα βραχνιάς,
με τη ζωή, το στοιχειωμένο το λαγκάδι.
Με τους ήλωτους και με τους κύκνους μεγαλώσαμε
με τα ζρκάδια τρέξαμε στους κάμπους
του χίλιοποστιστή του Γάγγη,
ανάγες πήξασαμε τους θεόρατους
ελέφαντες, προγόνοι μας βρεθήκανε
τα φίδια και οι ουρακοτάγκοι.

Εμείς γενιά του προύντζου και του σίδερου,
σα δουλεμένοι από το χέρι του πρωτόγυφτου
πατέρα των ανθρώπων Τυμπαϊκήνη
μα τήνε πότισε τη ρίζα μας
κάποιο κρυφό φαρμάκι κι αξεδιάηλυτο,
κι η κατάρρα μάζ πήρε σαν τον Κόνη.

Εμείς δε γονατίσαμε σκυφτοί
τα πόδια να φιλήσουμε του δυνατού,
σαν τα σκυλήκια που πατεί μας
μα για ν' ανσταθεί με το σπαθί,
βρέθηκε σαν πολύ στοχαστική,
και σαν πολύ ονειρόπληκτη η ψυχή μας.

Μας ταπεινώσαν όλες οι ταπεινώσεις
με την απόφαση την ήσυχη του ανέλιπιδου
ρουφήσαμε όλους τους καιμούς κι όλους τους
τρόμους,
στη χώρα που όλες οι ζωές σα φυτρωμένες,
φερό τον κάμαμε τη ρίζα μας, και φύγαμε
μακριά στα οθάνοιχτα προς τους μεγάλους
δρόμους.

Με το γήιστημα φύγαμε των αγριόγατων,
και με της νυκτερίδας το παράδαρμα,
και με τη γληγοράδα της ακρίδας,
κι με την καταφρόνια την ασώπαστη
για τις φωλιές, τα σπίτια και τα κάστρα.
Γιούχα και πάλη γιούχα της πατρίδας.

Κι από τ'ν Ίντα προς το Ιράν περάσαμε,
κι η Ταυρίδα μάζ είδε να τραβήξουμε
πεζοδρόμοι με τους πραγματευτάδες,
κι τα κορμιά μας απηπρήσανε δαρμιούς
βουνών, στεπιών και ρουμανιών και πόταμων,
χαϊλάζα και χαμμίνια και βορριάδες.

Στου Μισριού τους άμμοις πιό βαθιά
τ' αφήσαμε τα χνάρια μας, ξαφνίστηκε
της Αφρικής η Σφίγγα και μας βήλεπει
σαν κάτι πιο δυσκοιλομάντευτο απ' την όψη της
από το Νείλο ως τον Ευφράτη αστράψαμε
κι από τη Βεναρές ως το Χαϊλέπι.

Κι από της Τραπεζούντας το καστέλι
της Μαυροθαλασσίτισσας απήλωσαμε
κατά το Δούναβη, μας πήραν τα Μπαϊκάνια,
στην Πόληη τα καράβια μάζ αράξανε,
κι οι θρακιώτικοι κάμποι μας δεχθήκανε
πρώτα πρώτα, δαρμένα καραβάνια.

Κι αν μας έλεγες: «Γύφτο, θα γυρίσετε
στην πρώτη σας κοιτίδα την ξεχειλιστή
απ' τη ζωή που δίχως μετρημό διαβαίνει
και σύνορα δεν έχει, ανάκατα όλα της,
απ' τα βουνά ως τα χόρτα, όλα γιγάντια,
κι όλα ένα ξαφνισμα σα να τα δένει,

η πρώτη σας πατρίδα σάς προσμένει εκεί
να σας δώσει τη δόξα την απάντευτη
πόδωκε σε σοφούς και πρώους, ω σκηνίτες,
θρονιά μαχαραγάδων να σας στήσει,
και να σας προσκυνήσει ήλωτοστέφανους
με τους πανάγιους ασκίτες και τους προφήτες.»

Και τότε θα σου κράζιμε: «Δε θέλουμε,
το πανηγύρι μη χαλής γιορτάζουμε
το συντριμμό των αηλισίδων,
ό,τι κι αν είναι, από διαμάντια ή από σίδερα
οι τρανοί ήλωτωμένοι είμαστε' εμείς.
Γιούχα και πάντα γιούχα των πατρίδων!»

Κι αν πέσαμε σε πέσιμο πρωτάκουστο
και σε γκρεμό κατακυλήσαμε
που πιο βαθύ καμιά φυλή δεν είδε ως τώρα,
είναι γιατί με των καιρών το πλήρωμα
όμοια βαθύ έν' ανέβασμα μας μέληται
προς ύψη ουρανοφόρα.

Το γένος το μοιρόγραφο είμαστε
που θα σκοτώσει τις πατρίδες
του κόσμου η Μάγια, η ακριβή του Βράμια,
θα υφάνει με τα χέρια της, χαρά
κι ανθρώπων και θεών, το έργο της,
το πιο ξαφνιστικό της θάμα.

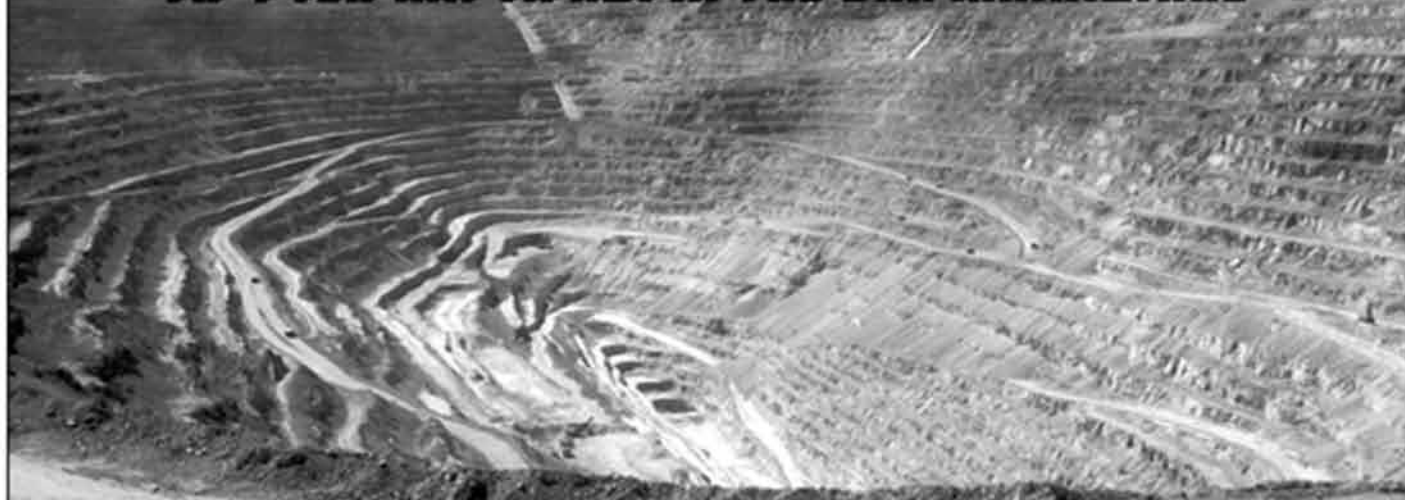
Όλος ο κόσμος, ένας κόσμος, γύφτος,
σε δόξας θρόνο απάνω, πλάστης,
με το σφυρί του και με το βιοή,
της αμεγάδιαστης Ιδέας η πλάση
σε περιβόη του Μαγού ένα πανηγύρι,
και μια πατρίδα η Γη.

Κι ο κόσμος θα διαλέξει κάποιον Άτλαντα
ή κάποιον Άθω να σκαλίσει απάνω του,
μεγαλοφάνταστος τεχνίτης, το άγαλήμά μας
και θ' ανατείλει στ' ουρανού τα τρισβάθα
πρωτόφαντο άστρο ξενοχάραγο,
κι ο κόσμος θα το πει με τ' όνομά μας!»

*

Κι ακούσαν και τους δυό τους κράχτες,
τον πρώτο αδιάφορα τον είδαν,
και ξαφνιστήκαν απ' το δεύτερο
και καπ' τι σα να αιστανθήκαν,
και τίποτε δεν καταλάβαν,
μονάχα αγνώνας τους ταράζει,
σαν τον αγώνα, όταν ξεπινώντας,
να ξαναβρούμε πολεμάμε
κάποιο όνειρο μισοχαμένο
π' όλο το πιάνε κι όλο φεύγει.
Και καθώς όταν παύει ο άνεμος
το δάσος να ταρακουνάει,
ξεσπείει το σύγνεφο, που πρόσμενε,
στο δάσος και το βροχοδέρνει,
έτσι όταν σώψασαν τ' αντήμαχα
τα λόγια τα ρητορευμένα,
τ' αποκρίσθη από τη μια
και τα δικά μου από την άλλη,
ξανάρχησε, άμυαλο, πολήβσοο,
μες στο μαγιάτικο ήλιοπύρι,
το πανηγύρι της Κακάβας,
της γυφτουριάς το πανηγύρι.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ» ΠΟΥ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΗ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΗΣ Β.Α. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Το ιδεολόγημα της ανάπτυξης –με ή χωρίς τον προσδιορισμό “πράσινη”– προβάλλεται ως η “εθνοσωτήριος” λύση ώστε να εκβιαστεί η συναίνεση για την υλοποίηση ενός πλήθους “μεγάλων έργων” με ολέθριες συνέπειες για τη φύση και τον άνθρωπο.

Ένα τέτοιο καταστροφικό έργο είναι αυτό που προωθεί η πολυεθνική “ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΧΡΥΣΟΣ” (θυγατρική της EUROPEAN GOLDFIELDS και της ΕΛΛΑΚΤΩΡ συμφερόντων Μπόμπολα) στη Β.Α. Χαλκιδική. Τα σχέδια της εταιρείας προβλέπουν την εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού και χαλκού, τη δημιουργία νέων εργοστασίων μεικτών θειούχων μεταλλευμάτων και παραγωγή θειικού οξέος, τεράστιες λεκάνες απόθεσης τοξικών αποβλήτων σε περιοχές ήδη επιβαρυνμένες από μεταλλευτική δραστηριότητα δεκαετιών, ενώ στην τοποθεσία Σκουριές προβλέπεται το άνοιγμα ενός τεράστιου κρατήρα διαμέτρου 700 μέτρων και βάθους 220 μέτρων στην καρδιά του βουνού Κάκκαβος για επιφανειακές εξορύξεις κοιτασμάτων.

Εναντία στα σχέδια κράτους και εργολάβων έχουν ζεσηκωθεί οι κάτοικοι της Μεγάλης Παναγίας, της Ιερισσού και άλλων χωριών της Β.Α. Χαλκιδικής. Άλλωστε και στο παρελθόν ο μαχητικός και ανυποχώρητος αγώνας των κατοίκων στα χωριά της Ολυμπιάδας και της Βαρβάρας καθώς και αλληλέγγυων αγωνιστών ήταν αυτός που σταμάτησε τα σχέδια της εταιρείας TVX GOLD για εγκατάσταση μεταλλουργίας χρυσού στην περιοχή του Στρυμονικού κόλπου.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΤΗΣ Β.Α. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΝΗΘΑ, ΤΟΝ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ, ΤΟΝ ΑΧΕΛΩ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΕΡΑΤΕΑ ΚΑΙ ΤΗ Β.Α. ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πρωτοβουλία αγώνα για τη γη και την ελευθερία / Αθήνα, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι στο Αγρίνιο, σύντροφους/ισσες από την Άρτα, αναρχική ομάδα Δυσήνιος Ίππος / Πάτρα, κατάληψη κελί ελευθερίας / Ηγουμενίτσα, αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Πυράκανθος / Τρίκαλα

Χωρίς εσένα, γρανάζι δεν γυρνά, εργάτη μπορείς χωρίς αφεντικά

Δόγμα του Σοκ

